

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัย เรื่องนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาแหล่งและประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ รวมทั้งกระบวนการแสวงหาหัวข้อวิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถานภาพส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง
2. แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์
3. ประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์
4. กระบวนการแสวงหาหัวข้อวิทยานิพนธ์
5. ปฏิบัติการของมหาบัณฑิตที่มีต่อวิทยานิพนธ์ และหลักสูตรครุศาสตร์มหาบัณฑิต แผน ก.

1. สถานภาพส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง

สถานภาพส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ลักษณะการมาศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษารายวิชา ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาโท ระยะเวลาที่ใช้สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์ทำงาน ประเภทของหน่วยงาน ตำแหน่งหน้าที่ ระยะเวลาที่ทำงาน ประสบการณ์ด้านวิจัย ลักษณะของประสบการณ์ด้านวิจัย และผลการประเมินวิทยานิพนธ์

1.1 เพศและอายุ

มหาบัณฑิตทางครุศาสตร์ที่ศึกษาในครั้งนี้อยู่จำนวน 538 คน เมื่อจำแนกตามเพศ พบว่า มหาบัณฑิตส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย คือ เป็นเพศหญิง ร้อยละ 61.90 และเมื่อจำแนกเพศตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า มหาบัณฑิตในทุกกลุ่มสาขาวิชาเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยที่กลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทางการศึกษามีร้อยละของมหาบัณฑิตที่เป็นเพศหญิงมากที่สุดคือร้อยละ 82.05

ส่วนอายุของมหาบัณฑิต พบว่า มหาบัณฑิตจำนวนมากที่สุดคือร้อยละ 46.10 เป็นผู้ที่มียุระหว่าง 25-29 ปี อีกร้อยละ 21.75 เป็นผู้ที่มีอายุระหว่าง 30-34 ปี และยังมีผู้ที่มีอายุมากกว่า 34 ปีขึ้นไปมาศึกษาต่ออีกด้วยถึงร้อยละ 15.61 เมื่อจำแนกอายุตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า มหาบัณฑิต

จำนวนมากที่สุดของกลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษา กลุ่มสาขาวิชาการสอน และกลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทางการศึกษา (ร้อยละ 69.05 50.57 และ 46.15 ตามลำดับ) เป็นผู้ที่มีอายุระหว่าง 25-29 ปี ยกเว้นในกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษา ที่มีหวัณติดจำนวนมากที่สุด คือร้อยละ 36.60 เป็นผู้ที่มีอายุมากกว่า 34 ปีขึ้นไป รายละเอียดของเพศและอายุ แสดงอยู่ในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของมหำบัณฑิตทางครุศาสตร์ จำแนกตามเพศ อายุ และกลุ่มสาขาวิชา

	กลุ่มสาขาวิชา										
	พื้นฐานทางการศึกษา		วิจัยการศึกษา		การสอน		การจัดการศึกษา		รวม		
	(N = 78)	(N = 42)	(N = 265)	(N = 153)	(N = 538)	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ											
ชาย	14	17.95	16	38.10	107	40.38	68	44.44	205	38.10	
หญิง	64	82.05	26	61.90	158	59.62	85	55.56	333	61.90	
อายุ											
ต่ำกว่า 25 ปี	22	28.21	5	11.90	8	21.88	4	2.61	89	16.54	
25 - 29 ปี	36	46.15	29	69.05	134	50.57	49	32.03	248	46.10	
30 - 34 ปี	13	16.67	7	16.67	53	20.00	44	28.76	117	21.75	
มากกว่า 34 ปี	7	8.97	1	2.38	20	7.55	56	36.60	84	15.61	

1.2 ลักษณะการมาศึกษาต่อในระดับปริญญาโท พบว่า มีมหำบัณฑิตจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 39.78 มาศึกษาเต็มเวลาจนสำเร็จการศึกษา รองลงมาคือ มาศึกษาเต็มเวลาจนหวัณวิทยานิพนธ์ ได้รับการอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัย และมาศึกษาในขณะที่ทำงานอยู่ โดยไม่ได้ลาศึกษาต่อ จนสำเร็จการศึกษา ร้อยละ 20.82 และ 13.57 ตามลำดับ และมีมหำบัณฑิตเพียงส่วนน้อย ร้อยละ 2.97 เท่านั้นที่ลาศึกษาเต็มเวลาเหลือเพียงบางชั้นตอนจึงกลับไปทำงาน หรือลาศึกษาเต็มเวลาเฉพาะช่วงทำวิทยานิพนธ์

เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า มีมหาดัชนีจำนวนมากที่สุดของทุกกลุ่มสาขาวิชา ลามาศึกษาเต็มเวลาจนสำเร็จการศึกษา มากกว่าในลักษณะอื่น ๆ รองลงมา มหาดัชนีของกลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทางการศึกษา กลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษา และกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษา ลามาศึกษาเต็มเวลาจนหัวข้อวิทยานิพนธ์ได้รับการอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัย ยกเว้นมหาดัชนีของกลุ่มสาขาวิชาการสอน รองลงมาคือมาศึกษาในขณะที่ทำงานอยู่โดยไม่ได้ลาศึกษาต่อจนสำเร็จการศึกษา รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของมหาดัชนีทางครุศาสตร์ จำแนกตามลักษณะการมาศึกษาต่อในระดับปริญญาโท และกลุ่มสาขาวิชา

ลักษณะการมาศึกษา	กลุ่มสาขาวิชา									
	พื้นฐานทางการศึกษา		วิจัยการศึกษา		การสอน		การจัดการศึกษา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1	8	10.26	3	7.14	21	7.92	1	0.65	33	6.13
2	25	32.05	17	40.48	112	42.26	60	39.22	214	39.78
3	5	6.41	3	7.14	13	4.91	23	15.03	44	8.18
4	14	17.95	11	26.19	40	15.09	47	30.72	112	20.82
5	13	16.67	5	11.90	42	15.85	13	8.50	73	13.57
6	9	11.53	3	7.14	29	10.94	5	3.27	46	8.55
7	4	5.13	-	-	8	3.02	4	2.61	16	2.97
รวม	78	100.00	42	100.00	265	100.00	153	100.00	538	100.00

หมายเหตุ ลักษณะการมาศึกษาต่อในระดับปริญญาโท

- 1 หมายถึง ศึกษาเต็มเวลาโดยไม่ทำงานพิเศษ
- 2 หมายถึง ลามาศึกษาเต็มเวลาจนสำเร็จการศึกษา
- 3 หมายถึง ลามาศึกษาเต็มเวลาเฉพาะรายวิชาครบแล้วกลับไปทำงานควบคู่กับการหาหัวข้อวิทยานิพนธ์
- 4 หมายถึง ลามาศึกษาเต็มเวลาจนหัวข้อวิทยานิพนธ์ได้รับการอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัย
- 5 หมายถึง มาศึกษาในขณะที่ทำงานอยู่โดยไม่ได้ลาศึกษาต่อจนสำเร็จการศึกษา
- 6 หมายถึง ศึกษาเต็มเวลาและทำงานพิเศษเป็นครั้งคราว
- 7 หมายถึง อื่น ๆ เช่น ลามาศึกษาเต็มเวลาเหลือเพียงบางขั้นตอน เช่น วิเคราะห์ข้อมูลหรือเขียนรายงานวิจัยจึงกลับไปทำงาน หรือลามาศึกษาเต็มเวลาเฉพาะช่วงทำวิทยานิพนธ์

1.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษารายวิชา พบว่า มีมหาลัยติดจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 81.41 ใช้ระยะเวลาในการศึกษารายวิชาเพียง 3 ภาค และมีเพียงร้อยละ 2.23 ที่ใช้ระยะเวลาในการศึกษารายวิชา 5 ภาค เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชาพบว่า มหาลัยติดจำนวนมากที่สุดของทุกกลุ่มสาขาวิชาใช้ระยะเวลาในการศึกษารายวิชาเพียง 3 ภาค นอกจากนั้นมหาลัยติดของกลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทางการศึกษา กลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษา และกลุ่มสาขาวิชาการสอน มีร้อยละของมหาลัยติดที่ใช้ระยะเวลาในการศึกษารายวิชาเพียง 3 ภาค เกินกว่าร้อยละ 80

1.4 ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาโท พบว่า มหาลัยติดส่วนใหญ่ ร้อยละ 68.77 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หรือเป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาโทเกินกว่า 3.50 ขึ้นไป เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า มหาลัยติดของทุกกลุ่มสาขาวิชา ส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง โดยที่มหาลัยติดของกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษา มีร้อยละของมหาลัยติดที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมากที่สุด

1.5 ระยะเวลาที่ใช้สำเร็จการศึกษา พบว่า มหาลัยติดส่วนใหญ่ร้อยละ 70.26 สำเร็จการศึกษาภายใน 5-10 ภาค และมีเพียงร้อยละ 29.74 ที่สามารถสำเร็จการศึกษาภายใน 4 ภาค ตามกำหนดเวลาของหลักสูตร เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า มหาลัยติดของทุกกลุ่มสาขาวิชา ส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาภายใน 5-10 ภาค โดยที่กลุ่มสาขาวิชาที่มีร้อยละของมหาลัยติดสำเร็จการ

ศึกษาภายใน 4 ภาค ต่ำสุดคือ กลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทางการศึกษา และกลุ่มสาขาวิจัยการศึกษา
ซึ่งมีร้อยละของมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายใน 4 ภาค ประมาณร้อยละ 10 เท่านั้น

รายละเอียดของหัวข้อ 1.3-1.5 แสดงอยู่ในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของมหาวิทยาลัยทางเศรษฐศาสตร์ จำนวนคาบเรียนที่ใช้ในการศึกษารายวิชา ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดั
ปริญญาโท ระยะเวลาดำเนินการศึกษาระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษารายวิชา และกลุ่มสาขาวิชา

		กลุ่มสาขาวิชา									
		พื้นฐานทางการศึกษา (N = 78)	วิจัยการศึกษา (N = 42)	การสอน (N = 265)	การจัดการศึกษา (N = 153)	รวม (N = 538)					
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ				
ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษารายวิชา											
3 ภาค		68	87.18	35	83.33	221	83.40	114	74.51	438	81.41
4 ภาค		9	11.54	5	11.91	36	13.58	38	24.84	88	16.36
5 ภาค		1	1.28	2	4.76	8	3.02	1	0.65	12	2.23
ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาโท											
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ		31	39.74	16	38.10	79	29.81	42	27.45	168	31.23
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง		47	60.26	26	61.90	186	70.19	111	72.55	370	68.77
ระยะเวลาดำเนินการศึกษา											
ดำเนินการศึกษาภายใน 4 ภาค		8	10.26	4	9.51	89	33.58	59	38.56	160	29.74
ดำเนินการศึกษาภายใน 5-10 ภาค		70	89.44	38	90.48	176	66.42	94	61.44	378	70.26

1.6 ประสบการณ์ทำงานก่อนเข้ามาศึกษาต่อในระดับปริญญาโท พบว่า มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ ร้อยละ 91.26 เคยทำงานก่อนเข้ามาศึกษาต่อ มีเพียงร้อยละ 8.74 ที่ยังไม่เคยทำงานก่อนเข้ามาศึกษาต่อ เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า มหาวิทยาลัยในทุกกลุ่มสาขาวิชาส่วนใหญ่เคยทำงานก่อนเข้ามาศึกษาต่อมากกว่าไม่เคยทำงาน โดยที่มหาวิทยาลัยของกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษา เคยทำงานสูงสุดถึงร้อยละ 100.00 รองลงมาคือ กลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษา และกลุ่มสาขาวิชาการสอน ร้อยละ 92.86 และ 88.30 ตามลำดับ รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของมหาวิทยาลัยทางครุศาสตร์ จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน และกลุ่มสาขาวิชา

กลุ่มสาขาวิชา	ประสบการณ์ทำงาน					
	เคยทำงาน		ไม่เคยทำงาน		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
พื้นฐานทางการศึกษา	65	83.33	13	16.67	78	100.00
วิจัยการศึกษา	39	92.86	3	7.14	42	100.00
การสอน	234	88.30	31	11.70	265	100.00
การจัดการศึกษา	153	100.00	-	-	153	100.00
รวม	491	91.26	47	8.74	538	100.00

ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงประเภทของหน่วยงาน ตำแหน่งหน้าที่ และระยะเวลาที่ทำงาน ของมหาวิทยาลัยกลุ่มที่เคยทำงานก่อนเข้ามาศึกษาต่อในระดับปริญญาโท จำนวน 491 คน จึงปรากฏผลดังนี้

1.6.1 ประเภทของหน่วยงาน พบว่า มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ร้อยละ 96.33 ทำงานในหน่วยงานของรัฐบาล มีเพียงร้อยละ 3.67 ที่ทำงานในหน่วยงานของเอกชน เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ของทุกกลุ่มสาขาวิชาทำงานในหน่วยงานของรัฐบาลมากกว่าหน่วยงานของเอกชน โดยที่มหาวิทยาลัยของกลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทางการศึกษา มีร้อยละของมหาวิทยาลัยที่ทำงานในหน่วยงานของรัฐบาลสูงสุด

1.6.2 ตำแหน่งหน้าที่ พบว่า มีมหาวิทยาลัยจำนวนมากที่สุดคือ ร้อยละ 73.52 ทำงานเป็นครู-อาจารย์ รองลงมาคือ ร้อยละ 8.96 เป็นผู้บริหาร ร้อยละ 6.52 เป็นพยาบาล และร้อยละ 6.11 เป็นนักวิชาการ

เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า มหาวิทยาลัยจำนวนมากที่สุดคือร้อยละ 80.00 ของกลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทางการศึกษา ทำงานเป็นครู-อาจารย์ รองลงมาคือร้อยละ 9.23 เป็นนักวิชาการ และพยาบาลในจำนวนที่เท่ากัน มหาวิทยาลัยจำนวนมากที่สุดคือ ร้อยละ 94.87 ของกลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษา ทำงานเป็นครู-อาจารย์ มีเพียงร้อยละ 5.13 ที่เป็นนักวิชาการ มหาวิทยาลัยจำนวนมากที่สุดร้อยละ 86.75 และ 45.10 ของกลุ่มสาขาวิชาการสอนและกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษา ทำงานเป็นครู-อาจารย์ รองลงมาคือ ร้อยละ 4.28 และ 22.22 เป็นผู้บริหาร ซึ่งในขณะที่มหาวิทยาลัยของกลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทางการศึกษา และกลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษา ไม่มีผู้ที่ทำงานในตำแหน่งผู้บริหารเลย

1.6.3 ระยะเวลาที่ทำงาน พบว่า มหาวิทยาลัยจำนวนมากที่สุด คือร้อยละ 40.12 ทำงานมาแล้ว 3-5 ปี รองลงมาคือ ร้อยละ 31.15 ทำงานมาแล้ว 6-10 ปี และร้อยละ 16.91 ทำงานมาแล้ว 1-2 ปี

เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า มหาวิทยาลัยจำนวนมากที่สุดของกลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทางการศึกษา ทำงานมาแล้ว 3-5 ปี และ 6-10 ปีในจำนวนที่เท่ากัน รองลงมาคือ ช่วง 1-2 ปี ในขณะที่มหาวิทยาลัยจำนวนมากที่สุดของกลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษา กลุ่มสาขาวิชาการสอน และกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษา ทำงานมาแล้ว 3-5 ปี รองลงมาคือ ช่วง 6-10 ปี นอกจากนั้นมหาวิทยาลัยที่ทำงานมาแล้วมากกว่า 11 ปี เป็นมหาวิทยาลัยของกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษามากที่สุด และมหาวิทยาลัยของกลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทางการศึกษาทำงานเพียง 1 - 2 ปี มากที่สุด รายละเอียดของหัวข้อ 1.6.1-1.6.3 แสดงอยู่ในตารางที่ 9

ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละของมหาบัณฑิตทางครุศาสตร์ จำแนกตามประเภทของหน่วยงาน
ตำแหน่งหน้าที่ ระยะเวลาทำงาน และกลุ่มสาขาวิชา

	กลุ่มสาขาวิชา									
	พื้นฐานทาง		วิจัยการ		การสอน		การจัดการ		รวม	
	การศึกษา		ศึกษา				ศึกษา			
	(N = 65)		(N = 39)		(N = 234)		(N = 153)		(N = 491)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ประเภทของหน่วยงาน										
รัฐบาล	64	98.46	37	94.87	223	95.30	149	97.39	473	96.33
เอกชน	1	1.54	2	5.13	11	4.70	4	2.61	18	3.67
ตำแหน่งหน้าที่										
ครู-อาจารย์	52	80.00	37	94.87	203	86.75	69	45.10	361	73.52
ผู้บริหาร	-	-	-	-	10	4.28	34	22.22	44	8.96
นักวิชาการ	6	9.23	2	5.13	7	2.99	15	9.80	30	6.11
ศึกษานิเทศก์	1	1.54	-	-	3	0.61	16	10.46	20	4.07
พยาบาล	6	9.23	-	-	7	2.79	19	12.42	32	6.52
เจ้าหน้าที่โสตฯ	-	-	-	-	4	1.71	-	-	4	0.82
ระยะเวลาทำงาน										
1-2 ปี	18	27.69	4	10.26	55	23.50	6	3.92	83	16.91
3-5 ปี	22	33.85	21	53.85	93	39.74	61	39.87	197	40.12
6-10 ปี	22	33.85	11	28.20	63	29.06	52	33.99	153	31.16
มากกว่า 11 ปี	3	4.61	3	7.69	18	7.69	34	22.22	58	11.81

1.7 ประสพการณ์ด้านวิจัย พบว่า มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ ร้อยละ 60.22 ไม่มีประสพการณ์ด้านวิจัย และอีกร้อยละ 39.78 . ที่มีประสพการณ์ด้านวิจัย เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า มหาวิทยาลัยทุกกลุ่มสาขาวิชา ส่วนใหญ่ไม่มีประสพการณ์ด้านวิจัย โดยที่กลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษา มีร้อยละของมหาวิทยาลัยที่ไม่มีประสพการณ์ด้านวิจัยสูงสุด รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละของมหาวิทยาลัยทางครุศาสตร์ จำแนกตามประสพการณ์ด้านวิจัยและกลุ่มสาขาวิชา

กลุ่มสาขาวิชา	ประสพการณ์ด้านวิจัย					
	มี		ไม่มี		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
พื้นฐานทางการศึกษา	38	48.72	40	51.28	78	100.00
วิจัยการศึกษา	11	26.19	31	73.81	42	100.00
การสอน	99	37.36	166	62.64	265	100.00
การจัดการศึกษา	66	43.14	87	56.86	153	100.00
รวม	214	39.78	324	60.22	538	100.00

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาถึงลักษณะของประสพการณ์ด้านวิจัยเฉพาะในกลุ่มมหาวิทยาลัยที่มีประสพการณ์ด้านวิจัย จำนวน 214 คน ปรากฏว่า มีมหาวิทยาลัยจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 71.49 ของมหาวิทยาลัยกลุ่มที่มีประสพการณ์ด้านวิจัยนั้น เคยช่วยทำวิจัยขณะที่ศึกษาต่อ และมีเพียงร้อยละ 1.40 ที่ก่อนเข้ามาศึกษาต่อเคยทำวิจัยด้วยตนเอง เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า มหาวิทยาลัยจำนวนมากที่สุดของทุกกลุ่มสาขาวิชา มีประสพการณ์ด้านวิจัยในลักษณะที่เคยช่วยทำวิจัยขณะที่ศึกษาต่อ รองลงมาคือ ก่อนเข้าศึกษาต่อเคยช่วยทำวิจัย โดยที่มหาวิทยาลัยของกลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทางการศึกษา และกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษาเท่านั้น ที่ส่วนหนึ่ง ร้อยละ 5.26 และ 1.52 ตามลำดับ เคยทำวิจัยด้วยตนเองก่อนเข้ามาศึกษาต่อ รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 จำนวนและร้อยละของมหาบัณฑิตทางครุศาสตร์กลุ่มที่มีประสบการณ์ด้านวิจัย จำแนกตามลักษณะของประสบการณ์ด้านวิจัย และกลุ่มสาขาวิชา

ลักษณะของประสบการณ์ด้านวิจัย	กลุ่มสาขาวิชา									
	พื้นฐานทางการศึกษา		วิจัยการศึกษา		การสอน		การจัดการศึกษา		รวม	
	(N = 38)	(N = 11)	(N = 99)	(N = 66)	(N = 214)					
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ก่อน เข้ามาศึกษาต่อ	11	28.95	5	45.45	42	42.42	34	51.52	92	42.99
เคยช่วยทำวิจัย					-					
ก่อน เข้ามาศึกษาต่อ	2	5.26	-	-	-	-	1	1.52	3	1.40
เคยทำวิจัยด้วยตนเอง										
ขณะที่ศึกษาต่อเคยช่วยทำวิจัย	33	86.84	9	81.82	74	74.75	37	56.06	153	71.49

หมายเหตุ มหาบัณฑิตทางครุศาสตร์ ระบุลักษณะของประสบการณ์ด้านวิจัยได้มากกว่า 1 ข้อ

1.8 ผลการประเมินวิทยานิพนธ์ พบว่า มีมหาบัณฑิตจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 66.36 ที่มีผลการประเมินวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับดี รองลงมาคือ ร้อยละ 25.65 อยู่ในระดับดีมาก และมีเพียงส่วนน้อยคือ ร้อยละ 7.99 ที่มีผลการประเมินวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับผ่าน เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า มีมหาบัณฑิตจำนวนมากที่สุดของกลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษา มีผลการประเมินอยู่ในระดับดีมาก ในขณะที่มหาบัณฑิตจำนวนมากที่สุดของกลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทางการศึกษา กลุ่มสาขาวิชาการสอน และกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษา มีผลการประเมินวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับดี รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 12

ตารางที่ 12 จำนวนและร้อยละของมหาดัฒติทางครุศาสตร์ จำแนกตามผลการ ประเมินวิทยานิพนธ์ และกลุ่มสาขาวิชา

กลุ่มสาขาวิชา	ผลการประเมินวิทยานิพนธ์							
	ดีมาก		ดี		ผ่าน		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
พื้นฐานทางการศึกษา	8	10.26	56	71.79	14	17.95	78	100.00
วิจัยการศึกษา	25	59.52	14	33.33	3	7.15	42	100.00
การสอน	73	27.55	175	66.05	17	6.41	265	100.00
การจัดการศึกษา	32	20.92	112	73.20	9	5.88	153	100.00
รวม	138	25.65	357	66.36	43	7.99	538	100.00

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาผลการประเมินวิทยานิพนธ์ จำแนกตามประสพการณ์ทำงาน และประสพการณ์ด้านวิจัย ได้ผลปรากฏดังนี้

1.8.1 เมื่อพิจารณาการประเมินวิทยานิพนธ์ จำแนกตามประสพการณ์ทำงาน พบว่า มหาดัฒติกลุ่มที่เคยทำงานก่อนเข้ามาศึกษาค่อนั้น มีมหาดัฒติจำนวนมากที่สุดคือ ร้อยละ 26.07 ที่มีผลการประเมินวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับดีมาก ซึ่งมหาดัฒติกลุ่มที่ไม่เคยทำงานก่อนเข้ามาศึกษาต่อก็มีลักษณะเช่นเดียวกัน กล่าวคือ มีมหาดัฒติจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 65.96 ที่มีผลการประเมินวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับดี รองลงมาคือ ร้อยละ 21.27 มีผลการประเมินวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับดีมาก นอกจากนี้จะเห็นได้ว่า มหาดัฒติในกลุ่มที่เคยทำงาน มีร้อยละของมหาดัฒติที่มีผลการประเมินวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับดีมาก มากกว่า มหาดัฒติกลุ่มที่ไม่เคยทำงาน

1.8.2 เมื่อพิจารณาผลการประเมินวิทยานิพนธ์ จำแนกตามประสพการณ์ด้านวิจัย ก็พบเช่นเดียวกันว่า มหาดัฒติจำนวนมากที่สุดของทั้งกลุ่มที่มีประสพการณ์ด้านวิจัย และกลุ่มที่ไม่มีประสพการณ์ด้านวิจัย มีผลการประเมินวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับดี รองลงมาคือ มีผลการประเมินวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับดีมาก และมหาดัฒติกลุ่มที่ไม่มีประสพการณ์ด้านวิจัยที่มีร้อยละของมหาดัฒติที่มีผลการประเมินวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับดีมาก มากกว่า กลุ่มที่มีประสพการณ์ด้านวิจัย รายละเอียดของหัวข้อ 1.8.1-1.8.2 แสดงอยู่ในตารางที่ 13

ตารางที่ 13 จำนวนและร้อยละของมหาบัณฑิตทางครุศาสตร์ จำแนกตามผลการ ประเมินวิทยานิพนธ์
 ประสพการณ์ทำงาน ประสพการณ์ด้านวิจัย และกลุ่มสาขาวิชา

ผลการประเมินวิทยานิพนธ์	ประสพการณ์ทำงาน				ประสพการณ์ด้านวิจัย			
	เคยทำงาน		ไม่เคยทำงาน		มี		ไม่มี	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ดีมาก	128	26.07	10	21.27	51	23.83	87	26.85
ดี	326	66.39	31	65.96	145	67.76	212	65.43
ผ่าน	37	7.54	6	12.27	18	8.41	25	7.72
รวม	491	100.00	47	100.00	214	100.00	324	100.00

ดังนั้น จากที่ได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในด้านสถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง จึงพอสรุปเป็นภาพรวมได้ว่า มหาบัณฑิตทางครุศาสตร์ที่ศึกษาในครั้งนี้ ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 25-29 ปี โดยที่ลักษณะของการมาศึกษาต่อนั้น ส่วนใหญ่มารมาศึกษาเต็มเวลาจนสำเร็จการศึกษา ใช้เวลาในการศึกษารายวิชาเพียง 3 ภาค ส่วนระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาโทนั้น ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และใช้ระยะเวลาสำเร็จการศึกษาภายใน 5-10 ภาค มากที่สุด

สำหรับประสพการณ์ทำงานนั้น มหาบัณฑิตส่วนใหญ่เป็นผู้ที่เคยทำงานก่อนเข้ามาศึกษาต่อ โดยทำงานในหน่วยงานของรัฐบาลเป็นส่วนมาก และตำแหน่งหน้าที่นั้นส่วนใหญ่เป็นครู-อาจารย์ และทำงานมานานประมาณ 3-5 ปี ส่วนประสพการณ์ด้านวิจัยนี้ มหาบัณฑิต เป็นเพียงส่วนน้อยที่มีประสพการณ์ด้านวิจัย โดยที่มีประสพการณ์ในลักษณะที่เคยช่วยทำวิจัยขณะที่ศึกษาอยู่มากที่สุด และผลการประเมินวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิตนั้น ส่วนใหญ่มีผลการประเมินวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับดี

2. แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์

2.1 แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์ กับกลุ่มสาขาวิชา

สิ่งที่ เป็นจุดเริ่มต้นที่จะทำให้ผลิตเกิดความคิดที่จะทำการวิจัยในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือปัญหาวิจัยใด ๆ นั้น อาจจะมาได้จากแหล่งต่าง ๆ กัน ซึ่งจากการศึกษาในครั้งนี้พบว่า โดยส่วนรวมมีมหัพัตถิตจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 25.46 ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจากบทคัดย่อหรือข้อเสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย รองลงมาคือ ข้อเสนอแนะของอาจารย์หรือผู้ทรงคุณวุฒิ และประสบการณ์ของตนเอง ร้อยละ 21.56 และ 20.82 ตามลำดับ รายละเอียดดังแสดงอยู่ในตารางที่ 14

ตารางที่ 14 จำนวนและร้อยละของมหามหาบัณฑิตทางเศรษฐศาสตร์ จำแนกตามแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์ และกลุ่มสาขาวิชา

แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์	กลุ่มสาขาวิชา									
	พื้นฐานทางการศึกษา		วิจัยการศึกษา		การสอน		การจัดการศึกษา			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
ทฤษฎี	16	20.51	5	11.90	41	15.47	25	16.34	87	16.17
บทคัดย่อ	27	34.62	12	28.57	70	26.42	28	18.30	137	25.46
ประสบการณ์	10	12.82	6	14.29	43	16.23	53	34.64	112	20.82
ข้อเสนอแนะ	11	14.10	14	33.33	65	24.53	26	16.99	116	21.56
ความคิดคำนึง	7	8.95	-	-	17	6.42	7	4.57	31	5.76
อื่น ๆ	7	8.95	5	11.90	29	10.94	14	9.15	55	10.22
รวม	78	100.00	42	100.00	265	100.00	153	100.00	538	100.00

$\chi^2 = 34.73^*$, $C = 0.253$

* $p < .05$

จากตารางที่ 1.4 เมื่อพิจารณาแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า มีมหาดัชนีติดจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 34.62 ของกลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทางการศึกษา ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจากบทคัดย่อหรือข้อ เสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย รองลงมา คือ ร้อยละ 20.51 ได้มาจากทฤษฎีหรือหนังสือที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาที่เรียน ส่วนมหาดัชนีติดจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 33.33 ของกลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษาได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจาก ข้อเสนอแนะของอาจารย์หรือผู้ทรงคุณวุฒิ รองลงมาคือ ร้อยละ 28.57 ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ มาจากบทคัดย่อหรือข้อ เสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย มหาดัชนีติดจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 26.42 ของกลุ่มสาขาวิชาการสอนได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจากบทคัดย่อหรือข้อ เสนอแนะของ วิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย รองลงมาคือ ร้อยละ 24.53 มาจากข้อเสนอแนะของอาจารย์หรือ ผู้ทรงคุณวุฒิ และมีมหาดัชนีติดจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 34.64 ของกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษา ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจากประสบการณ์ของตนเอง รองลงมาคือ ร้อยละ 18.30 มาจากบทคัดย่อ หรือข้อ เสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์กับกลุ่มสาขาวิชา (โดย ละกลุ่มที่ระบุว่ามาจากความคิดค่านึงออก) พบว่า แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์มีความสัมพันธ์ กับกลุ่มสาขาวิชา กล่าวคือ มหาดัชนีติดของกลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทางการศึกษาได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ มาจากบทคัดย่อหรือข้อ เสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย และทฤษฎีหรือหนังสือที่เกี่ยวข้อง กับสาขาวิชาที่ เรียน เป็นสำคัญ ในขณะที่มหาดัชนีติดของกลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษาและกลุ่มสาขาวิชา การสอนได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจากบทคัดย่อหรือข้อ เสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานการวิจัย และข้อ เสนอแนะของอาจารย์หรือผู้ทรงคุณวุฒิ ส่วนมหาดัชนีติดของกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษา ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจากประสบการณ์ของตนเอง และบทคัดย่อหรือข้อ เสนอแนะและของ วิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย เป็นสำคัญ

ในบางครั้งมหาดัชนีติดมิใช่จะได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจากแนวความคิดในแหล่งใดแหล่ง หนึ่งเท่านั้น แต่อาจจะมีแหล่งอื่น ๆ มาประกอบ ทำให้แนวความคิดนั้นชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งจากการ ศึกษาเกี่ยวกับแหล่งประกอบของหัวข้อวิทยานิพนธ์ พบว่า มหาดัชนีติดส่วนใหญ่คือ 469 คน (ร้อยละ 87.17) ระบุว่า มีแหล่งอื่น ๆ มาประกอบความคิดเกี่ยวกับหัวข้อวิทยานิพนธ์ด้วย ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงแหล่งประกอบของหัวข้อวิทยานิพนธ์ จากมหาดัชนีติดจำนวน 469 คน พบว่า

มีมหาบัณฑิตจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 63.75 ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ โดยมีแหล่งประกอบความคิดมาจากวารสารหรือหนังสือที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น รองลงมาคือ ร้อยละ 59.06 โดยปรึกษากับอาจารย์ที่สนใจในเรื่องนั้น และร้อยละ 39.02 จากประสบการณ์โดยตรงของตนเอง รวมทั้งจากการที่ได้แลกเปลี่ยนแนวความคิดกับรุ่นพี่หรือเพื่อนอีกร้อยละ 34.97

อย่างไรก็ตามการเรียนในรายวิชาต่าง ๆ ก็มีส่วนช่วยทำให้ความคิดนั้นชัดเจนขึ้น ดังเช่น จากการทำรายงานในรายวิชาที่ศึกษา หรือแม้กระทั่งการค้นคว้าในวิชาเอกศึกษา (Individual Study) รวมทั้งการอภิปรายปัญหาต่าง ๆ ในชั้นเรียน การเข้าร่วมสัมมนาในโครงการที่สนใจ แหล่งประกอบต่าง ๆ เหล่านี้ ล้วนเป็นแหล่งที่ช่วยทำให้ความคิดเกี่ยวกับเรื่องที่สนใจชัดเจนขึ้นทั้งสิ้น รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 15

ตารางที่ 15 จำนวนและร้อยละของมหาบัณฑิตทางครุศาสตร์ จำแนกตามแหล่งประกอบของหัวข้อวิทยานิพนธ์ (N=469)

แหล่งประกอบของหัวข้อวิทยานิพนธ์	จำนวน	ร้อยละ
วารสารหรือหนังสือที่เกี่ยวข้องกับ เรื่องนั้น	299	63.75
ปรึกษากับอาจารย์ที่สนใจในเรื่องนั้น	277	59.06
ประสบการณ์โดยตรงของตนเอง	183	39.02
แลกเปลี่ยนแนวความคิดกับรุ่นพี่หรือเพื่อน	164	34.97
รายงานในรายวิชาที่ศึกษาตามหลักสูตร	88	18.76
การค้นคว้าในวิชาเอกศึกษา	62	13.22
อื่น ๆ เช่น การอภิปรายปัญหาต่าง ๆ ในชั้นเรียน การเข้าร่วมสัมมนาในโครงการที่สนใจ	12	2.56

หมายเหตุ มหาบัณฑิตสามารถระบุแหล่งประกอบของหัวข้อวิทยานิพนธ์ได้มากกว่า 1 คำตอบ

2.2 แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์กับระยะเวลาที่ใช้สำเร็จการศึกษา

เมื่อพิจารณาจำแนกตามระยะเวลาที่ใช้สำเร็จการศึกษา พบว่า มีมหาบัณฑิตจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 25.00 ของมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายใน 4 ภาค ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจากบทคัดย่อหรือข้อ เสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย รองลงมาคือร้อยละ 21.88 มาจากประสบการณ์ของตนเอง ส่วนมหาบัณฑิตจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 25.66 ของมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายใน 5-10 ภาค ได้มาจากบทคัดย่อหรือข้อ เสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย เช่นกัน รองลงมาคือ ร้อยละ 22.22 มาจากข้อ เสนอแนะของอาจารย์หรือผู้ทรงคุณวุฒิ รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 16

ตารางที่ 16 จำนวนและร้อยละของมหาบัณฑิตทางครุศาสตร์ จำแนกตามแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์ และระยะเวลาที่ใช้สำเร็จการศึกษา

แหล่งของหัวข้อ วิทยานิพนธ์	ระยะเวลาที่ใช้สำเร็จการศึกษา				รวม	
	สำเร็จการศึกษา- ภายใน 4 ภาค		สำเร็จการศึกษา- ภายใน 5-10 ภาค		จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
ทฤษฎี	31	19.38	56	14.81	87	16.17
บทคัดย่อ	40	25.00	97	25.66	137	25.46
ประสบการณ์	35	21.88	77	20.37	112	20.82
ข้อเสนอแนะ	32	20.00	84	22.22	116	21.56
ความคิดคำนึง	8	5.00	23	6.08	31	5.76
อื่น ๆ	14	8.75	41	10.85	55	10.22
รวม	160	100.00	378	100.00	538	100.00

$$\chi^2 = 2.30$$

$$p > .05$$

จากตารางที่ 16 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์กับระยะเวลาที่ใช้สำเร็จการศึกษา พบว่า แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์ไม่มีความสัมพันธ์กับระยะเวลาที่ใช้สำเร็จการศึกษา กล่าวคือ มหาวิทยาลัยทั้ง 2 กลุ่ม ส่วนใหญ่ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจากบทคัดย่อหรือข้อ เสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย

2.3 แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์กับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาโท

เมื่อพิจารณาจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาโท พบว่ามีมหาวิทยาลัยจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 29.76 ของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจากบทคัดย่อหรือข้อ เสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย รองลงมาคือ ร้อยละ 20.83 มาจากประสบการณ์ของตนเอง ส่วนมหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีมหาวิทยาลัยจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 23.51 ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจากบทคัดย่อหรือข้อ เสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย รองลงมาคือ ร้อยละ 23.24 มาจากข้อ เสนอแนะของอาจารย์หรือผู้ทรงคุณวุฒิ รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 17

ตารางที่ 17 จำนวนและร้อยละของมหาวิทยาลัยทางครุศาสตร์ จำแนกตามแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาโท

แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์	ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาโท					
	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน				รวม	
	เรียนต่ำ (3.00 - 3.50)		เรียนสูง (3.51 - 4.00)			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ทฤษฎี	23	13.69	64	17.30	87	16.17
บทคัดย่อ	50	29.76	87	23.51	137	25.46
ประสบการณ์	35	20.83	77	20.81	112	20.82
ข้อ เสนอแนะ	30	17.86	86	23.24	116	21.56

ตารางที่ 17 (ต่อ)

แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์	ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนในระดับ ปริญญาโท					
	ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำ (3.50-3.50)		ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง (3.51-4.00)		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ความคิดคำนึง	8	4.76	23	6.22	31	5.76
อื่น ๆ	22	13.09	33	8.92	55	10.22
รวม	168	100.00	370	100.00	538	100.00

$$X^2 = 6.16$$

$$p > .05$$

จากตารางที่ 17 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์กับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาโท พบว่า แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาโท กล่าวคือ มหาวิทยาลัยทั้ง 2 กลุ่มส่วนใหญ่ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจากบทคัดย่อหรือข้อ เสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย

2.4 แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์กับผลการประเมินวิทยานิพนธ์

เมื่อพิจารณาจำแนกตามผลการประเมินวิทยานิพนธ์ พบว่า มีมหาวิทยาลัยจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 28.26 ของกลุ่มที่มีผลการประเมินวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับดีมาก ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจาก บทคัดย่อหรือข้อ เสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย รองลงมาคือ ร้อยละ 21.74 มาจากข้อ เสนอแนะของอาจารย์หรือผู้ทรงคุณวุฒิ เช่นเดียวกับมหาวิทยาลัยจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 24.93 ของกลุ่มที่มีผลการประเมินวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับดี มาจากบทคัดย่อหรือข้อ เสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย รองลงมาคือ ร้อยละ 21.29 มาจากประสบการณ์

ของตนเอง ส่วนมหาวิทยาลัยที่มีผลการประเมินวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับผ่าน ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจากประสบการณ์ของตนเอง และข้อเสนอแนะของอาจารย์หรือผู้ทรงคุณวุฒิในจำนวนที่เท่ากัน ร้อยละ 27.91 รองลงมาคือ ร้อยละ 20.93 มาจากบทคัดย่อหรือข้อเสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์กับผลการประเมินวิทยานิพนธ์ พบว่า แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์ไม่มีความสัมพันธ์กับผลการประเมินวิทยานิพนธ์ กล่าวคือ มหาวิทยาลัยทั้ง 3 กลุ่ม ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจากแหล่งต่าง ๆ ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 18

ตารางที่ 18 จำนวนและร้อยละของมหาวิทยาลัยทางครุศาสตร์ จำแนกตามแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์ และผลการประเมินวิทยานิพนธ์

แหล่งของหัวข้อ วิทยานิพนธ์	ผลการประเมินวิทยานิพนธ์							
	ดีมาก		ดี		ผ่าน		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ทฤษฎี	21	15.33	62	17.37	4	9.30	87	16.17
บทคัดย่อ	39	28.26	89	24.93	9	20.93	137	25.46
ประสบการณ์	24	17.39	76	21.29	12	27.91	112	20.82
ข้อเสนอแนะ	30	21.74	74	20.73	12	27.91	116	21.56
ความคิดคำนึง	6	4.35	23	6.44	2	4.65	31	5.76
อื่น ๆ	18	13.04	33	9.24	4	9.30	55	10.22
รวม	138	100.00	357	100.00	43	100.00	538	100.00

$$X^2 = 6.56$$

$$p > .05$$

2.5 แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์กับประสบการณ์ทำงาน

เมื่อพิจารณาจำแนกตามประสบการณ์ทำงาน จะเห็นได้ว่ามหาดัฒิตจำนวนมากที่สุด (ร้อยละ 25.05 และ 29.78) ของกลุ่มที่เคยทำงานก่อน เข้ามาศึกษาและกลุ่มที่ไม่เคยทำงานนั้น ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจากบทคัดย่อหรือข้อเสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย เช่นเดียวกัน รองลงมาคือ มาจากประสบการณ์ของตนเองและข้อเสนอแนะของอาจารย์หรือผู้ทรงคุณวุฒิ

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์กับประสบการณ์ทำงาน พบว่า แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์ไม่มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ทำงาน กล่าวคือ มหาดัฒิตทั้ง 2 กลุ่มได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจากแหล่งต่าง ๆ ในจำนวนใกล้เคียงกันส่วนใหญ่คือ บทคัดย่อหรือข้อเสนอแนะของวิทยานิพนธ์ รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 19

ตารางที่ 19 จำนวนและร้อยละของมหาดัฒิตทางครุศาสตร์ จำแนกตามแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์และประสบการณ์ทำงาน

แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์	ประสบการณ์ทำงาน					
	เคยทำงาน		ไม่เคยทำงาน		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ทฤษฎี	81	16.50	6	12.77	87	16.17
บทคัดย่อ	123	25.05	14	29.78	137	25.46
ประสบการณ์	107	21.79	5	10.64	112	20.82
ข้อเสนอแนะ	103	20.97	13	27.66	116	21.56
ความคิดคำนึง	28	5.70	3	6.38	31	5.76
อื่น ๆ	49	9.96	6	12.77	55	10.22
รวม	491	100.00	47	100.00	538	100.00

$$X^2 = 4.55$$

$$p > .05$$

2.6 แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์กับประสบการณ์ด้านวิจัย

เมื่อพิจารณาจำแนกตามประสบการณ์ด้านวิจัย พบว่า มีมหาบัณฑิตจำนวนมากที่สุดคือ ร้อยละ 21.96 ของมหาบัณฑิตที่มีประสบการณ์ด้านวิจัย ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจากประสบการณ์ของตนเอง รองลงมาก็คือ ร้อยละ 21.49 มาจากบทคัดย่อหรือข้อเสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย และข้อเสนอแนะของอาจารย์หรือผู้ทรงคุณวุฒิ ส่วนมหาบัณฑิตจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 28.08 ของมหาบัณฑิตที่ไม่มีประสบการณ์ด้านวิจัย ได้มาจากบทคัดย่อหรือข้อเสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย รองลงมาก็คือ ร้อยละ 21.60 และ 20.06 มาจากข้อเสนอแนะของอาจารย์หรือผู้ทรงคุณวุฒิ และประสบการณ์ของตนเอง รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 20

ตารางที่ 20 จำนวนและร้อยละของมหาบัณฑิตทางครุศาสตร์ จำแนกตามแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์ และประสบการณ์ด้านวิจัย

แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์	ประสบการณ์ด้านวิจัย					
	มี		ไม่มี		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ทฤษฎี	38	17.75	49	15.12	87	16.17
บทคัดย่อ	46	21.49	91	28.08	137	25.46
ประสบการณ์	47	21.96	65	20.06	112	20.82
ข้อเสนอแนะ	46	21.49	70	21.60	116	21.56
ความคิดคำนึง	12	5.61	19	5.86	31	5.76
อื่น ๆ	25	11.69	30	9.26	55	10.22
รวม	214	100.00	324	100.00	538	100.00

$$\chi^2 = 3.71$$

$$p > .05$$

จากตารางที่ 20 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์กับประสบการณ์ด้านวิจัย พบว่า แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์ไม่มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ด้านวิจัย กล่าวคือ มหามัณฑิตทั้ง 2 กลุ่ม ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์จากแหล่งต่าง ๆ ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน

ดังนั้น เมื่อพิจารณาแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ ได้แก่ ระยะเวลาที่ใช้สำเร็จการศึกษา ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาโท ผลการประเมินวิทยานิพนธ์เฉพาะระดับดีมาก ประสบการณ์ทำงาน และประสบการณ์ด้านวิจัย ในแต่ละกลุ่มสาขาวิชา โดยพิจารณาเฉพาะค่าร้อยละสูงสุดของแต่ละตัวแปร จะได้ผลสรุปเกี่ยวกับแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์ ซึ่งมีแนวโน้มดังปรากฏอยู่ในตารางที่ 21 (ส่วนรายละเอียดของในแต่ละตัวแปรที่ศึกษาอยู่ในภาคผนวก ง ตารางที่ 53-57)

ตารางที่ 21 แหล่งที่มาบัณฑิตได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มากที่สุด ในแต่ละกลุ่มสาขาวิชา จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์					
	ทฤษฎี	บทความย่อ	ประสบการณ์	ข้อเสนอแนะ	ความคิดคำนึง	อื่น ๆ

กลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทางการ

ศึกษา

1. ระยะเวลาที่สำเร็จ-

การศึกษา

สำเร็จการศึกษา-

ภายใน 4 ภาค ✓

สำเร็จการศึกษา-

ภายใน 5-10 ภาค ✓

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ตัวแปรที่ศึกษา	แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์				
	ทฤษฎี	บทคัดย่อ	ประสม การณ์	ข้อ เสนอ แนะ	ความคิด คำนึง อื่น ๆ
2. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใน					
ระดับปริญญาโท					
ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำ (3.00-3.50)		✓			
ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง (3.51-4.00)		✓			
3. ผลการประเมินวิทยานิพนธ์					
ระดับดีมาก		✓			
4. ประสบการณ์ทำงาน					
เคยทำงาน		✓			
ไม่เคยทำงาน		✓			
5. ประสบการณ์ด้านวิจัย					
มี		✓			
ไม่มี		✓			
<u>กลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษา</u>					
1. ระยะเวลาที่ใช้สำเร็จการ					
ศึกษา					
สำเร็จการศึกษาภายใน-					
4 ภาค		✓	✓		
สำเร็จการศึกษาภายใน-					
5-10 ภาค				✓	

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ตัวแปรที่ศึกษา	แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์					อื่น ๆ
	ทฤษฎี	บทความย่อ	ประสบการณ์	ข้อเสนอแนะ	ความคิดคำนึง	
2. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใน						
ระดับปริญญาโท						
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (3.00-3.50)				✓		
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง (3.51-4.00)		✓		✓		
3. ผลการประเมินวิทยานิพนธ์						
ระดับดีมาก		✓		✓		
4. ประสบการณ์ทำงาน						
เคยทำงาน		✓		✓		
ไม่เคยทำงาน			✓	✓		✓
5. ประสบการณ์ด้านวิจัย						
มี				✓		
ไม่มี				✓		
กลุ่มสาขาวิชาการสอน						
1. ระยะเวลาที่ใช้สำเร็จการศึกษา						
สำเร็จการศึกษาภายใน -						
4 ภาค		✓		✓		
สำเร็จการศึกษาภายใน -						
5-10 ภาค		✓		✓		
2. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน-						
ในระดับปริญญาโท						

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ตัวแปรที่ศึกษา	แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์					
	ทฤษฎี	บทความย่อ	ประสม การณ	ข้อ เสนอ แนะ	ความคิด คำนึง	อื่น ๆ
ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำ (3.00-3.50)		✓				
ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง (3.51-4.00)				✓		
3. ผลการประเมินวิทยานิพนธ์						
ระดับดีมาก		✓				
4. ประสมการณทำงาน						
เคยทำงาน		✓				
ไม่เคยทำงาน		✓		✓		
5. ประสมการณด้านวิจัย						
มี		✓				
ไม่มี		✓		✓		
<u>กลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษา</u>						
1. ระยะ เวลาที่ใช้สำเร็จการศึกษา						
สำเร็จการศึกษาภายใน-						
4 ภาค				✓		
สำเร็จการศึกษาภายใน-						
5-10 ภาค				✓		
2. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน						
ในระดับปริญญาโท						
ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำ (3.00-3.50)				✓		
ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง (3.51-4.00)				✓		

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ตัวแปรที่ศึกษา	แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์					อื่น ๆ
	ทฤษฎี	บทความ	ประสบการณ์	ข้อเสนอแนะ	ความคิดคำนึง	
3. ผลการประเมินวิทยานิพนธ์						
ระดับดีมาก			✓			
4. ประสบการณ์ทำงาน						
เคยทำงาน			✓			
5. ประสบการณ์ด้านวิจัย						
มี			✓			
ไม่มี			✓			

หมายเหตุ เครื่องหมาย ✓ หมายถึง แหล่งที่มาบันทึกได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มากที่สุด

จากตารางที่ 21 เมื่อพิจารณาแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์ จำแนกตามระยะเวลาที่ใช้สำเร็จการศึกษา ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาโท ผลการประเมินวิทยานิพนธ์ เฉพาะระดับดีมาก ประสบการณ์ทำงาน และประสบการณ์ด้านวิจัยในแต่ละกลุ่มสาขาวิชา พบว่า

มหาวิทยาลัยของกลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทางการศึกษาส่วนใหญ่ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจากบทความหรือข้อเสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย ยกเว้นแต่เฉพาะกลุ่มที่สำเร็จการศึกษาภายใน 4 ภาค ที่ส่วนใหญ่ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจากทฤษฎีหรือหนังสือที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาที่เรียน ในขณะที่มหาวิทยาลัยของกลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษาและกลุ่มสาขาวิชาการสอนนั้น แนวโน้มแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์ของทั้ง 2 กลุ่มสาขาวิชานี้ มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจากบทความหรือข้อเสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย และข้อเสนอแนะของอาจารย์หรือผู้ทรงคุณวุฒิ ส่วนมหาวิทยาลัยของกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษาไม่ว่าจะจำแนกตามตัวแปรใด ๆ ก็ตาม ส่วนใหญ่ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจากประสบการณ์ของตนเองทั้งสิ้น

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์ สรุปได้ว่า โดยส่วนรวม มหาคัพทิตจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 25.46 ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจากบทคัดย่อหรือข้อ เสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย รองลงมาคือ ข้อ เสนอแนะของอาจารย์หรือผู้ทรงคุณวุฒิและ ประสพการณ์ของตนเอง ร้อยละ 21.56 และ 20.82 ตามลำดับ และแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์ มีความสัมพันธ์กับกลุ่มสาขาวิชา ซึ่งมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 กล่าวคือ มหาคัพทิตของกลุ่มสาขาวิชา พื้นฐานทางการศึกษา ส่วนใหญ่ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจากบทคัดย่อหรือข้อ เสนอแนะของวิทยานิพนธ์ หรือรายงานวิจัย และทฤษฎีหรือหนังสือที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาที่เรียน ส่วนมหาคัพทิตของกลุ่ม สาขาวิชาวิจัยการศึกษาและกลุ่มสาขาวิชาการสอน ส่วนใหญ่ได้มาจากบทคัดย่อหรือข้อ เสนอแนะ ของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย และข้อ เสนอแนะของอาจารย์หรือผู้ทรงคุณวุฒิ และมหาคัพทิต ของกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษา ส่วนใหญ่ได้มาจากประสพการณ์ของตนเอง และบทคัดย่อหรือ ข้อ เสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย ส่วนระยะเวลาที่ใช้สำเร็จการศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์ ทางการ เรียนในระดับปริญญาโท ผลการประเมินวิทยานิพนธ์ ประสพการณ์ทำงาน และประสพการณ์ ด้านวิจัย ไม่มีความสัมพันธ์กับแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์เลย นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาแหล่งของหัวข้อ วิทยานิพนธ์กับระยะเวลาที่ใช้สำเร็จการศึกษา ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนในระดับปริญญาโท ผลการประเมินวิทยานิพนธ์ ประสพการณ์ทำงาน และประสพการณ์ด้านวิจัยในแต่ละกลุ่มสาขาวิชา ปรากฏว่า ได้ผลทำนองเดียวกันกับ เมื่อพิจารณาแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์กับกลุ่มสาขาวิชา กล่าวคือ เมื่อจำแนกในแต่ละตัวแปรที่ศึกษานั้น มหาคัพทิตส่วนใหญ่ของกลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทาง การศึกษา ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์มาจากบทคัดย่อหรือข้อ เสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย ในขณะที่มหาคัพทิตของกลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษาและกลุ่มสาขาวิชาการสอน มาจากบทคัดย่อหรือ ข้อ เสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย และข้อ เสนอแนะของอาจารย์หรือผู้ทรงคุณวุฒิ ส่วน มหาคัพทิตของกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษา มาจากประสพการณ์ของตนเอง

3. ประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์

3.1 ประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย

3.1.1 ประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยกับกลุ่มสาขาวิชา

เมื่อพิจารณาประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย

โดยส่วนรวมพบว่า มีวิทยานิพนธ์จำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 61.71 มีจุดมุ่งหมายเพื่อบรรยายหรืออธิบายสภาพของตัวแปร รองลงมาคือ ร้อยละ 20.26 เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร และ ร้อยละ 16.36 เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเชิงเหตุเชิงผล มีเพียงร้อยละ 1.67 ที่มุ่งสร้างหรือพัฒนาสิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้นมาในลักษณะการวิจัยเชิงประจักษ์ และมีข้อน่าสังเกตว่าวิทยานิพนธ์ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรนั้น จะมีในลักษณะเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่อยู่ในระดับเกี่ยวข้องกันมากกว่าเพื่อเปรียบเทียบระดับของตัวแปร รายละเอียดอยู่ในตารางที่ 22

ตารางที่ 22 จำนวนและร้อยละของวิทยานิพนธ์ จำนวนตามประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยและกลุ่มสาขาวิชา

ประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย	กลุ่มสาขาวิชา								รวม	
	พื้นฐานทางการศึกษา		วิจัยการศึกษา		การสอน		การจัดการศึกษา			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
แบบบรรยาย	39	50.00	22	52.38	147	55.47	124	81.05	332	61.71
แบบความสัมพันธ์	14	17.95	15	35.71	56	21.13	24	15.69	109	20.26
แบบความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน	4	28.57	10	66.67	31	55.36	21	87.50	66	60.5
แบบเปรียบเทียบ	10	71.43	5	33.33	25	44.64	3	12.50	43	39.5
แบบความสัมพันธ์เชิงเหตุผล	25	32.05	5	11.90	55	20.75	3	1.96	88	16.63
แบบวิจัยเชิงประจักษ์	-	-	-	-	7	2.64	2	1.30	9	1.67
รวม	78	100.00	42	100.00	265	100.00	153	100.00	538	100.00

$$\chi^2 = 58.49^* \quad C = 0.31$$

* $p < .05$

จากตารางที่ 22 เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า วิทยานิพนธ์ของกลุ่มสาขาวิชาที่มีลักษณะการแจกแจงของประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย เช่นเดียวกับ โดยส่วนรวมคือ วิทยานิพนธ์ของกลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษา กลุ่มสาขาวิชาการสอน และกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษา ยกเว้นแต่กลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทางการศึกษาที่ถึงแม้ว่า วิทยานิพนธ์จำนวนมากที่สุดคือร้อยละ 50.00 เพื่อบรรยายหรืออธิบายสภาพของตัวแปรก็ตาม แต่รองลงมาคือ ร้อยละ 32.05 เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเชิงเหตุ เชิงผล และยังมีวิทยานิพนธ์เพื่อเปรียบเทียบมากกว่าหาความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกัน

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย กับกลุ่มสาขาวิชา (โดยรวมแบบความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกันกับแบบเปรียบเทียบ เข้าด้วยกัน) พบว่าประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย มีความสัมพันธ์กับกลุ่มสาขาวิชา กล่าวคือ วิทยานิพนธ์ของกลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทางการศึกษา มีวิทยานิพนธ์จำนวนมากที่สุดคือ ร้อยละ 50.00 เพื่อบรรยายหรืออธิบายสภาพของตัวแปร รองลงมาคือร้อยละ 32.05 เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเชิงเหตุ เชิงผล ในขณะที่วิทยานิพนธ์ของกลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษา มีวิทยานิพนธ์จำนวนมากที่สุดคือร้อยละ 52.38 เพื่อบรรยายหรืออธิบายสภาพของตัวแปร รองลงมาคือ ร้อยละ 37.71 เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ส่วนวิทยานิพนธ์ของกลุ่มสาขาวิชาการสอน มีวิทยานิพนธ์จำนวนมากที่สุดคือ ร้อยละ 55.47 เพื่อบรรยายหรืออธิบายสภาพของตัวแปร รองลงมาคือ เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร และเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเชิงเหตุเชิงผล ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน คือร้อยละ 21.13 และ 20.75 ตามลำดับ และวิทยานิพนธ์ของกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษา มีวิทยานิพนธ์ถึงร้อยละ 81.05 เพื่อบรรยายหรืออธิบายสภาพของตัวแปร

3.1.2 ประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยกับผลการประเมินวิทยานิพนธ์

เมื่อพิจารณาประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย จำแนกตามผลการประเมินวิทยานิพนธ์ พบว่า มีวิทยานิพนธ์จำนวนมากที่สุดของทุกประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยที่ได้รับการประเมินอยู่ในระดับดี และมีเพียงส่วนน้อยที่ได้รับการประเมินอยู่ในระดับผ่าน รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 23

ตารางที่ 23 จำนวนและร้อยละของวิทยานิพนธ์ จำแนกตามประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย และผลการประเมินวิทยานิพนธ์

ประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย	ผลการประเมินวิทยานิพนธ์							
	ดีมาก		ดี		ผ่าน		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
แบบบรรยาย	73	21.99	235	70.78	24	7.23	332	100.00
แบบความสัมพันธ์	40	36.69	60	55.05	9	8.26	109	100.00
แบบความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน	29	43.94	32	48.48	5	7.57	66	100.00
แบบเปรียบเทียบ	11	25.58	28	65.12	4	9.30	43	100.00
แบบความสัมพันธ์เชิงเหตุ เชิงผล	23	26.14	55	62.50	10	11.36	88	100.00
แบบวิจัยเชิงประดิษฐ์	2	22.22	7	77.78	-	-	9	100.00
รวม	138	25.65	357	66.36	43	7.99	538	100.00

$$\chi^2 = 12.65^* , C = 0.151$$

$$* P < .05$$

จากตารางที่ 23 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยกับผลการประเมินวิทยานิพนธ์ (โดยรวมกลุ่มเพื่อหาความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน และแบบเปรียบเทียบ เข้าด้วยกัน) พบว่า ประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย มีความสัมพันธ์กับผลการประเมินวิทยานิพนธ์ กล่าวคือ วิทยานิพนธ์ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรจะเป็นวิทยานิพนธ์ที่ได้รับการประเมินอยู่ในระดับดีมาก และดีใกล้เคียงกัน ในขณะที่วิทยานิพนธ์ประเภทอื่น ๆ นั้น ส่วนใหญ่ได้รับการประเมินอยู่ในระดับดี เท่านั้น

หากจะพิจารณาประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย เฉพาะที่ได้รับการประเมินอยู่ในระดับดีมาก ของแต่ละกลุ่มสาขาวิชาแล้ว พบว่า วิทยานิพนธ์จำนวนมากที่สุดของทุกกลุ่มสาขาวิชาที่ได้รับการประเมินอยู่ในระดับดีมากนั้น มีจุดมุ่งหมายเพื่อบรรยายหรืออธิบายสภาพของตัวแปร และรองลงมาสำหรับกลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทางการศึกษา คือ หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเชิงเหตุเชิงผล แต่อีก 3 กลุ่มสาขาวิชา รองลงมาคือเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 24

ตารางที่ 24 จำนวนและร้อยละของวิทยานิพนธ์ที่ได้รับการประเมินอยู่ในระดับดีมาก จำนวนตามประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามจุดมุ่งหมาย และกลุ่มสาขาวิชา

ประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย	กลุ่มสาขาวิชา									
	พื้นฐานทางการศึกษา		วิจัยการศึกษา		การสอน		การจัดการศึกษา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
แบบบรรยาย	5	62.50	14	56.00	33	45.20	21	65.62	73	52.90
แบบความสัมพันธ์	1	12.50	9	36.00	22	30.14	8	25.00	40	28.99
แบบความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน	-	-	7	77.78	14	63.64	8	100.00	29	72.50
แบบเปรียบเทียบ	1	100.00	2	22.22	8	36.36	-	-	11	27.50
แบบความสัมพันธ์เชิงเหตุ เชิงผล	2	25.00	2	8.00	17	23.29	2	6.25	23	16.67
แบบวิจัยเชิงประจักษ์	-	-	-	-	1	1.37	1	3.13	2	1.44
รวม	8	100.00	25	100.00	73	100.00	32	100.00	138	100.00

3.1.3 ประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยกับแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์

เมื่อพิจารณาประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย จำแนกตามแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์ พบว่า วิทยานิพนธ์จำนวนมากที่สุดที่มีจุดเริ่มต้นความคิดมาจากทฤษฎีหรือเนื้อหาเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาที่เรียน มีจุดมุ่งหมายเพื่อบรรยายหรืออธิบายสภาพของตัวแปร รองลงมาคือ เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร เชิง เหตุ เชิง ผล ในขณะที่วิทยานิพนธ์จำนวนมากที่สุดที่มีจุดเริ่มต้นความคิดมาจาก บทความหรือข้อเสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือรายงานวิจัย ประสบการณ์ของตนเอง และแหล่งอื่น ๆ ได้แก่ โครงการของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หรือหน่วยงานราชการหรือหน่วยงานที่คนสังกัด และข้อเสนอแนะของรุ่นพี่หรือเพื่อนมีจุดมุ่งหมายเพื่อบรรยายหรืออธิบายสภาพของตัวแปร รองลงมาคือ เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ส่วนวิทยานิพนธ์จำนวนมากที่สุดของมหาบัณฑิตที่มีจุดเริ่มต้นความคิดมาจากข้อเสนอแนะของอาจารย์หรือผู้ทรงคุณวุฒิ และความคิดคำนึงของตนเอง มีจุดมุ่งหมายเพื่ออธิบายหรือบรรยายสภาพของตัวแปร รองลงมาคือ เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร และหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร เชิง เหตุ เชิง ผล ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 25

ตารางที่ 25 จำนวนและร้อยละของวิทยานิพนธ์ จำแนกตามประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย และแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์

ประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์	แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์										รวม			
	ทฤษฎี		บทความ		ประสบการณ์		ข้อเสนอมานะ		ความคิดคำนึง			อื่น ๆ		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	
แบบบรรยาย	45	51.72	71	51.82	85	75.89	70	60.34	23	74.19	38	69.09	332	61.71
แบบความสัมพันธ์	15	17.24	40	29.20	17	15.18	22	18.96	3	9.68	12	21.82	109	20.26
แบบความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับ	6	40.00	25	62.50	10	58.82	13	59.09	1	33.33	11	91.67	65	59.63
แบบเปรียบเทียบ	9	60.00	15	37.50	7	41.18	9	40.91	2	66.67	1	8.33	41	40.37
แบบความสัมพันธ์เชิงเหตุผล	25	18.74	24	17.52	8	7.14	22	18.96	4	12.90	5	9.09	88	16.36
แบบวิจัยเชิงประจักษ์	2	2.29	2	1.48	2	1.78	2	1.72	1	3.23	-	-	9	1.67
รวม	87	100.00	137	100.00	112	100.00	116	100.00	31	100.00	55	100.00	538	100.00

จากตารางที่ 25 มีข้อนำสังเกตอีกประการหนึ่งคือ มหาบัณฑิตที่มีจุดเริ่มต้นความคิด มาจากทฤษฎีหรือเนื้อหาวิชาที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาที่เขียน และความคิดคำนึงของตนเอง ส่วนใหญ่ วิทยานิพนธ์มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบระดับของตัวแปร. มากกว่า หากความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ที่อยู่ในระดับเกี่ยวข้องกัน

3.2 ประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามระเบียบวิธีวิจัย

3.2.1 ประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามระเบียบวิธีวิจัย กับกลุ่มสาขาวิชา

เมื่อพิจารณาประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามระเบียบวิธีวิจัย โดยส่วนรวมพบว่า มีวิทยานิพนธ์จำนวนมากที่สุด ร้อยละ 82.16 ที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย รองลงมาคือ ร้อยละ 13.01 ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงทดลอง และมีวิทยานิพนธ์เพียงร้อยละ 1.12 ที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ โดยที่ไม่มีการใช้ระเบียบวิธีวิจัยการศึกษาเฉพาะกรณี และ เชิงทดลองแบบการวัดไว้ตัวได้คอบ

เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า มีวิทยานิพนธ์มากที่สุดของ 3 กลุ่มสาขาวิชาที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย รองลงมาคือ เชิงทดลอง ยกเว้นแต่ วิทยานิพนธ์ของกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษา ที่มีวิทยานิพนธ์จำนวนมากที่สุด ถึงร้อยละ 96.08 ที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย และมีเพียงส่วนน้อยที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ เชิงทดลอง และ เชิงทดลอง และมีข้อสังเกตว่า วิทยานิพนธ์ของกลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทางการศึกษา และกลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษา นอกจากจะไม่มีการใช้ระเบียบวิธีวิจัยการศึกษาเฉพาะกรณี และวิธี เชิงทดลองแบบการวัดไว้ตัวได้คอบแล้วยังไม่มีการใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงประวัติศาสตร์อีกด้วย รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 26

ตารางที่ 26 จำนวนและร้อยละของวิทยานิพนธ์ จำนวนตามประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามระเบียบวิธีวิจัย และกลุ่มสาขาวิชา

ประเภทของหัวข้อ วิทยานิพนธ์ ตาม ระเบียบวิธีวิจัย	กลุ่มสาขาวิชา									
	ต้นงานทางการศึกษา		วิจัยการศึกษา		การสอน		การจัดการศึกษา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
เชิงประวัติศาสตร์	-	-	-	-	3	1.13	3	1.96	6	1.12
การศึกษาเฉพาะกรณี	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
เชิงบรรยาย	53	67.95	37	88.10	205	77.36	147	96.08	442	82.16
เชิงทดลอง	16	20.51	3	7.14	50	18.87	1	0.65	70	13.01
เชิงทดลองแบบการวัด										
ไว้ตัวได้ตอบ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
เชิงทดลอง	9	11.54	2	4.76	7	2.64	2	1.31	20	3.71
รวม	78	100.00	42	100.00	265	100.00	153	100.00	538	100.00

3.2.2 ประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามระเบียบวิธีวิจัย กับผลการประเมิน

วิทยานิพนธ์

เมื่อพิจารณาจำแนกตามผลการประเมินวิทยานิพนธ์ พบว่า มีวิทยานิพนธ์จำนวนมากที่สุดของทุกประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามระเบียบวิธีวิจัย ที่ได้รับการประเมินอยู่ในระดับดี และมีเพียงส่วนน้อยที่ได้รับการประเมินอยู่ในระดับผ่าน และประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่มีร้อยละของวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับดีมากสูงสุด คือ ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ และเชิงทดลอง ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 27

ตารางที่ 27 จำนวนและร้อยละของวิทยานิพนธ์ จำแนกตามประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามระเบียบวิธีวิจัย และผลการประเมินวิทยานิพนธ์

ประเภทของหัวข้อ วิทยานิพนธ์ ตาม ระเบียบวิธีวิจัย	ผลการประเมินวิทยานิพนธ์							
	ดีมาก		ดี		ผ่าน		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เชิงประวัติศาสตร์	2	33.33	3	50.00	1	16.67	6	100.00
การศึกษาเฉพาะกรณี	-	-	-	-	-	-	-	-
เชิงบรรยาย	112	25.34	298	67.42	32	7.24	442	100.00
เชิงกึ่งทดลอง	18	25.71	43	61.43	9	12.86	70	100.00
เชิงทดลองแบบการวัด ไว้ตัวได้ตอบ	-	-	-	-	-	-	-	-
เชิงทดลอง	6	30.00	13	65.00	1	5.00	20	100.00
รวม	138	25.65	357	66.36	43	7.99	538	100.00

หากจะพิจารณาประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามระเบียบวิธีวิจัย

เฉพาะที่ได้รับการประเมินอยู่ในระดับดีมาก ในแต่ละกลุ่มสาขาวิชาแล้ว พบว่า วิทยานิพนธ์จำนวนมากที่สุดของทุกกลุ่มสาขาวิชาที่ได้รับการประเมินอยู่ในระดับดีมากนั้น ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย รองลงมาคือ เชิงกึ่งทดลอง โดยที่กลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษาและกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษามีร้อยละของวิทยานิพนธ์ที่ได้รับการประเมินอยู่ในระดับดีมาก ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยายเกินกว่าร้อยละ 90 รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 28

ตารางที่ 28 จำนวนและร้อยละของวิทยานิพนธ์ที่ได้รับการประเมินอยู่ในระดับดีมาก จำแนกตามประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามระเบียบวิธีวิจัย และกลุ่มสาขาวิชา

ประเภทของหัวข้อ วิทยานิพนธ์ ตาม ระเบียบวิธีวิจัย	กลุ่มสาขาวิชา						รวม			
	พื้นฐานทางการศึกษา		วิจัยการศึกษา		การสอน		การจัดการศึกษา			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
เชิงประวัติศาสตร์	-	-	-	-	1	1.37	1	3.12	2	1.45
การศึกษาเฉพาะกรณี	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
เชิงบรรยาย	6	75.00	23	92.00	54	73.97	29	90.63	112	81.16
เชิงกึ่งทดลอง	1	12.50	1	4.00	15	20.55	1	3.12	18	13.04
เชิงทดลองแบบการวัด ไว้ตัวได้ตอบ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
เชิงทดลอง	1	12.50	1	4.00	3	4.11	1	3.12	6	4.35
รวม	8	100.00	25	100.00	73	100.00	32	100.00	138	100.00

3.2.3 ประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามระเบียบวิธีวิจัย กับแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์

เมื่อพิจารณาประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามระเบียบวิธีวิจัย จำแนกตามแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์ พบว่า วิทยานิพนธ์จำนวนมากที่สุดที่มีจุดเริ่มต้นความคิดมาจาก ทฤษฎีหรือหนังสือที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาที่เรียน บทคัดย่อหรือข้อเสนอแนะของวิทยานิพนธ์หรือ รายงานวิจัย ข้อเสนอแนะของอาจารย์หรือผู้ทรงคุณวุฒิและความคิดคำนึงของตนเอง ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย รองลงมาคือเชิงกึ่งทดลอง และมีเพียงส่วนน้อยที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงทดลองและเชิงประวัติศาสตร์ แต่สำหรับมหามัธยมศึกษาที่มีจุดเริ่มต้นความคิดมาจากประสบการณ์ของตนเองนั้นมีวิทยานิพนธ์ถึงร้อยละ 92.86 ที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย และอีกร้อยละ 7.14 ใช้เชิงกึ่งทดลองเท่านั้น ไม่มีการใช้ระเบียบวิธีวิจัยอื่น ๆ อีกเลย นอกจากนี้มหามัธยมศึกษาที่มีจุดเริ่มต้นความคิดมาจากโครงการวิจัยของอาจารย์ที่ปรึกษา หรือหน่วยงานราชการหรือ หน่วยงานที่ตนเองสังกัด และข้อเสนอแนะของรุ่นพี่หรือเพื่อน นั้น มีวิทยานิพนธ์จำนวนมากที่สุด ร้อยละ 90.91 ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย เช่นเดียวกัน โดยมีเพียงส่วนน้อยที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงกึ่งทดลองและเชิงทดลอง ไม่มีเชิงประวัติศาสตร์ การศึกษาเฉพาะกรณี และเชิงทดลองแบบการวัดไร้ตัวได้ตอบ เลย รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 29

ตารางที่ 29 จำนวนและร้อยละของวิทยานิพนธ์ จำแนกตามประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามระเบียบวิธีวิจัย และแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์

ประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ ตามระเบียบวิธีวิจัย	แหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์						
	ทฤษฎี	บทความ	บทความ	บทความ	บทความ	บทความ	รวม
	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ
เชิงประวัติศาสตร์	1 1.15	1 0.73	-	3 2.59	1 3.22	-	6 1.12
การศึกษาเฉพาะกรณี	-	-	-	-	-	-	-
เชิงบรรยาย	61 70.11	111 81.02	104 92.86	91 78.45	25 80.65	50 90.91	442 82.16
เชิงทดลอง	18 20.69	20 14.60	8 7.14	18 15.52	4 12.90	2 3.64	70 13.01
เชิงทดลองแบบการวัด							
ไร้ตัวควบคุม	-	-	-	-	-	-	-
เชิงทดลอง	7 8.05	5 3.65	-	4 3.45	1 3.22	3 5.45	20 3.71
รวม	87 100.00	137 100.00	112 100.00	116 100.00	31 100.00	55 100.00	538 100.00

ดังนั้นจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ จึงสรุปได้ว่า โดยส่วนรวมประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย มีวิทยานิพนธ์จำนวนมากที่สุด มีจุดมุ่งหมายเพื่อบรรยายหรืออธิบายสภาพของตัวแปร รองลงมาคือ เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร และหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเชิงเหตุเชิงผลตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มสาขาวิชาและผลการประเมินวิทยานิพนธ์ มีความสัมพันธ์กับประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย ที่ระดับนัยสำคัญ .05 และเมื่อพิจารณาจำแนกตามแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์ พบว่า วิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่ของทุกแหล่งนั้นมีจุดมุ่งหมายเพื่อบรรยายหรืออธิบายสภาพของตัวแปรทั้งสิ้น รองลงมาคือ เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร และหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเชิงเหตุเชิงผล เช่นเดียวกับโดยส่วนรวม

ส่วนประเภทหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามระเบียบวิธีวิจัยมีวิทยานิพนธ์จำนวนมากที่สุด ที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย รองลงมาคือ เชิงทดลอง โดยไม่มีการศึกษาเฉพาะกรณีและเชิงทดลองแบบวัดไว้ตัวได้คอบ เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า ทั้ง 3 กลุ่มสาขาวิชามีลักษณะเช่นเดียวกันกับส่วนรวม ยกเว้นเฉพาะในกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษาที่มีวิทยานิพนธ์ถึงร้อยละ 96.08 ที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย มีเพียงส่วนน้อยมากที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบอื่น ๆ นอกจากนี้ยังพบว่า วิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่ของทุกประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามระเบียบวิธีวิจัยได้รับการประเมินวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับดี โดยเฉพาะวิทยานิพนธ์ที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงประวัติศาสตร์และเชิงทดลอง มีวิทยานิพนธ์ที่ได้รับการประเมินอยู่ในระดับดีมากสูงสุด และหากจะพิจารณาประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามระเบียบวิธีวิจัยกับแหล่งของหัวข้อวิทยานิพนธ์ พบว่า วิทยานิพนธ์ส่วนใหญ่ของทุกแหล่งใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย รองลงมาคือเชิงทดลอง เช่นเดียวกับโดยส่วนรวม

4. กระบวนการแสวงหาหัวข้อวิทยานิพนธ์

การนำเสนอผลวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้ ช่วงแรกผู้วิจัยได้เสนอเกี่ยวกับประเด็นปัญหาที่มหาดบัณฑิตเคยสนใจ ในเรื่องของจำนวนประเด็นปัญหาที่เคยสนใจ ช่วงระยะเวลาที่ได้ประเด็นปัญหาที่เคยสนใจ ขั้นตอนการศึกษาของแต่ละเรื่อง และเหตุผลที่เปลี่ยนประเด็นปัญหาที่เคยสนใจ ก่อนแล้วจึงจะเสนอเกี่ยวกับหัวข้อวิทยานิพนธ์เป็นลำดับต่อไป

ประเด็นปัญหาที่เคยสนใจ ในที่นี้หมายถึง ปัญหาที่มหาดบัณฑิตเคยให้ความสนใจศึกษาเพื่อเป็นหัวข้อวิทยานิพนธ์ โดยได้เริ่มศึกษาเจาะลึกในบางส่วน เช่น ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัย ฯลฯ แต่ไม่ได้ทำเป็นวิทยานิพนธ์ต้องล้มเลิกไป ซึ่งจากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า มหาดบัณฑิตถึงร้อยละ 74.35 (จำนวน 400 คน) ระบุว่า ตนเองมีประเด็นปัญหาที่เคยสนใจมาก่อนที่จะได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ และมีเพียงร้อยละ 25.65 (จำนวน 138 คน) เป็นมหาดบัณฑิตที่ไม่มีประเด็นปัญหาที่เคยสนใจ นั่นคือ สนใจศึกษาในเรื่องใดก็เจาะลึกเรื่องนั้นโดยตลอดจนได้เป็นหัวข้อวิทยานิพนธ์ โดยไม่เปลี่ยนเลย

4.1 รายละเอียดของประเด็นปัญหาที่มหาดบัณฑิตเคยสนใจ

4.1.1 จำนวนประเด็นปัญหาที่เคยสนใจ

เมื่อพิจารณาเฉพาะมหาดบัณฑิตที่มีประเด็นปัญหาที่เคยสนใจ จำนวน 400 คน พบว่า มหาดบัณฑิตจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 40.00 ที่มีประเด็นปัญหาที่เคยสนใจมาก่อนได้รับหัวข้อวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 เรื่อง รองลงมาคือ ร้อยละ 37.75 มีจำนวน 2 เรื่อง และมีเพียงร้อยละ 2.00 ที่ระบุว่า มีประเด็นปัญหาที่เคยสนใจมาก่อนได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ถึง 5 เรื่อง รายละเอียดดังแสดงอยู่ในตารางที่ 30

ตารางที่ 30 จำนวนและร้อยละของมหาดบัณฑิตทางครุศาสตร์ เฉพาะกลุ่มที่มีประเด็นปัญหาที่เคย
สนใจ จำแนกตามจำนวนของประเด็นปัญหาที่เคยสนใจ

จำนวนของประเด็นปัญหาที่เคยสนใจ	จำนวน	ร้อยละ
1 เรื่อง	160	40.00
2 เรื่อง	151	37.75
3 เรื่อง	64	16.00
4 เรื่อง	17	4.25
5 เรื่อง	8	2.00
รวม	400	100.00

4.1.2 ช่วงระยะเวลาที่ได้ประเด็นปัญหาที่เคยสนใจ

เมื่อพิจารณาถึงช่วงระยะเวลาที่มหาดบัณฑิตได้ประเด็นปัญหาที่เคยสนใจ ในแต่ละเรื่อง พบว่า เรื่องที่ 1-4 มีมหาดบัณฑิตจำนวนมากที่สุด ได้ประเด็นปัญหาที่เคยสนใจ ในขณะที่กำลังศึกษารายวิชา ส่วนเรื่องที่ 5 มีมหาดบัณฑิตจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 62.50 ได้หลังจากศึกษารายวิชาครบตามหลักสูตรแล้ว มีข้อน่าสังเกตว่า มหาดบัณฑิตนำเรื่องที่สนใจตั้งแต่ก่อนเข้ามาศึกษาต่อมาเป็นประเด็นปัญหาเฉพาะในเรื่องที่ 1 และ 2 เท่านั้น นอกจากนั้นแล้ว เรื่องที่ 3-5 เป็นเรื่องที่เคยสนใจในขณะที่กำลังศึกษารายวิชาและหลังจากศึกษารายวิชาครบตามหลักสูตรแล้ว ทั้งสิ้น รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 31

ตารางที่ 31 จำนวนและร้อยละของมหาบัณฑิตทางครุศาสตร์ เฉพาะกลุ่มที่มีประเด็นปัญหาที่เคยสนใจ จำแนกตามช่วงระยะเวลาที่ได้ประเด็นปัญหาที่เคยสนใจ และลำดับเรื่อง

ช่วงระยะเวลาที่ได้ ประเด็นปัญหาที่เคย สนใจ	ลำดับเรื่อง									
	เรื่องที่ 1		เรื่องที่ 2		เรื่องที่ 3		เรื่องที่ 4		เรื่องที่ 5	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ก่อนเข้ามาศึกษาต่อ	104	26.00	8	3.33	-	-	-	-	-	-
ขณะที่กำลังศึกษา										
รายวิชา	248	62.00	157	65.42	45	50.56	14	56.00	3	37.50
หลังจากศึกษาราย										
วิชาครบตาม										
หลักสูตร	48	12.00	75	31.25	44	49.44	11	44.00	5	62.50
รวม	400	100.00	240	100.00	89	100.00	25	100.00	8	100.00

4.1.3 ขั้นตอนที่ได้ศึกษาก่อนที่จะเปลี่ยน เป็น เรื่องใหม่

เมื่อมหาบัณฑิตสนใจปัญหาใดก็ต้อง เริ่มศึกษาเจาะลึกในประเด็นปัญหานั้น โดยอาจจะเริ่มศึกษาถึงความสำคัญของประเด็นปัญหานั้น หรืออาจจะกำหนดวัตถุประสงค์ว่าต้องการศึกษาเพื่ออะไร เป็นต้น ซึ่งจากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ขั้นตอนที่มาบัณฑิตได้ศึกษาก่อนที่จะเปลี่ยน เป็นเรื่องใหม่นั้น ในช่วงตั้งแต่เรื่องที่ 1-4 โดยส่วนใหญ่มหาบัณฑิตได้ศึกษาในชั้น เขียนความเป็นมา และความสำคัญของปัญหา แล้วก็เปลี่ยนไปสนใจเรื่องใหม่ รองลงมาคือ กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัย กำหนดตัวแปรที่ศึกษา และเลือกระเบียบวิธีวิจัย สำหรับเรื่องที่สนใจเป็น เรื่องที่ 5 มี มหาบัณฑิตจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 100.00 ที่ได้ศึกษาความเป็นมา และความสำคัญของปัญหา และกำหนดตัวแปรที่ศึกษา ก่อนที่จะเปลี่ยนเรื่องใหม่ รองลงมาคือ กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัย และเลือกระเบียบวิธีวิจัย มีข้อน่าสังเกตว่า มีมหาบัณฑิตที่ศึกษาเรื่องที่สนใจถึงขั้นที่เขียนเป็นโครงการ เสนอวิทยานิพนธ์ส่งเข้าคณะกรรมการ บ.18 เช่นกัน แต่ก็ต้องเปลี่ยน เป็น เรื่องใหม่ อย่างไรก็ตาม

ก็ตามมีมหัศจรรย์ในลักษณะ เช่นนี้เพียงส่วนน้อยเท่านั้น รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 32

ตารางที่ 32 จำนวนและร้อยละของมหัศจรรย์ทางศรัทธากลุ่มที่มีประเด็นปัญหาที่เคยสนใจ
จำแนกตามขั้นตอนที่ศึกษา และลำดับ เรื่อง

ขั้นตอนที่ศึกษา	เรื่องที่ 1		เรื่องที่ 2		เรื่องที่ 3		เรื่องที่ 4		เรื่องที่ 5	
	(N = 400)	(N = 240)	(N = 89)	(N = 25)	(N = 8)	(N = 25)	(N = 25)	(N = 25)	(N = 8)	(N = 8)
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เขียนความสำคัญของ										
ปัญหา	387	96.75	235	97.92	88	98.88	24	96.00	8	100.00
กำหนดวัตถุประสงค์										
ของการวิจัย	225	56.25	191	79.58	78	87.64	21	84.00	6	75.00
กำหนดตัวแปรที่ศึกษา	299	74.75	136	56.67	62	69.66	16	64.00	8	100.00
เลือกระเบียบวิธีวิจัย	152	38.00	106	44.17	47	52.81	12	48.00	5	62.50
ร่างเครื่องมือที่ใช้เก็บ										
ข้อมูล	104	26.00	64	26.67	27	30.34	11	44.00	1	12.50
เลือกใช้สถิติที่เหมาะสม	78	19.50	43	17.92	18	20.22	5	20.00	3	37.50
เขียนโครงการเสนอ										
วิทยานิพนธ์ส่งเข้า										
คณะกรรมการ บ.18	26	6.50	14	5.83	4	4.49	1	4.00	1	12.50

หมายเหตุ มหัศจรรย์สามารถระบุขั้นตอนที่ได้ศึกษาในแต่ละ เรื่องได้มากกว่า 1 คำตอบ

4.1.4 เหตุผลที่ต้องเปลี่ยนประเด็นปัญหาที่เคยสนใจ

มหัศจรรย์ได้ใช้เวลาส่วนหนึ่งในการศึกษาค้นคว้าในเรื่องที่ตนเองสนใจ
ในขั้นตอนต่าง ๆ แต่แล้วเรื่องที่สนใจเหล่านั้นก็ไม่ใช่เรื่องที่มหัศจรรย์นำมาทำเป็นวิทยานิพนธ์ ซึ่งจะ
เห็นได้ว่าบางคนเปลี่ยนเรื่องที่สนใจไปถึง 5 เรื่อง ทั้งที่แต่ละเรื่องก็ได้ศึกษาในบางส่วนไปแล้วหรือบาง

คนก็ได้ศึกษาจนสามารถเขียนเป็นโครงการเสนอวิทยานิพนธ์ส่งเข้าคณะกรรมการ บ.18 ได้แล้วก็ตาม จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า เหตุผลที่มหาลัยติดต้องเปลี่ยนประเด็นปัญหาที่เคยสนใจนั้น ในเรื่องลำดับที่ 1-3 มหาลัยติดจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 40.50 31.25 และ 34.83 ตามลำดับ ระบุว่า เรื่องนั้นกว้างจนเกินไปไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ในระยะเวลาอันจำกัด รองลงมาคือ เรื่องนั้นตรงกับผู้อื่นที่ได้ศึกษาไว้แล้ว และ เรื่องนั้นยากต่อการค้นคว้าติดตามและตรวจสอบ ส่วนในเรื่องที่ 4 มีมหาลัยติดจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 32.00 ระบุว่า กลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาเก็บข้อมูลได้ยาก รองลงมาคือเรื่องนั้นยากต่อการค้นคว้าติดตามและตรวจสอบ รวมทั้ง เรื่องนั้นกว้างจนเกินไปไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ในระยะเวลาอันจำกัด และ เรื่องที่ 5 มีมหาลัยติดจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 62.50 ระบุว่า ขาดความรู้ความเข้าใจในทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น รองลงมาคือเหตุผลเช่นเดียวกับเรื่องที่ 4 จึงมีข้อน่าสังเกตว่า เหตุผลที่ต้องเปลี่ยนนั้น สำหรับในเรื่องลำดับแรก ๆ คือ ลำดับที่ 1-3 เหตุผลสำคัญเพราะว่า เรื่องนั้นกว้างจนเกินไปไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ในระยะเวลาอันจำกัด แต่หลังจากที่มหาลัยติดได้เปลี่ยนประเด็นปัญหาถึงเรื่องที่ 4 และ 5 เหตุผลสำคัญมิใช่เพราะเรื่องนั้นกว้างจนเกินไปอีกแล้ว แต่เป็นเพราะ กลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาเก็บข้อมูลได้ยาก และขาดความรู้ในทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น รายละเอียด ดังแสดงอยู่ในตารางที่ 33

ตารางที่ 33 จำนวนและร้อยละของมหาดพิศทางครุศาสตร์เฉพาะกลุ่มที่มีประเด็นปัญหาที่เคยมสนใจ จำแนกตามเหตุผลที่เปลี่ยนเรื่อง และลำดับเรื่อง

เหตุผลที่ต้องเปลี่ยนเรื่อง	เรื่องที่ 1		เรื่องที่ 2		เรื่องที่ 3		เรื่องที่ 4		เรื่องที่ 5	
	(N = 400)		(N = 240)		(N = 89)		(N = 25)		(N = 8)	
เรื่อง	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ขาดความรู้ความเข้าใจ										
ในทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง										
กับเรื่องนั้น	96	24.00	40	16.67	11	12.36	1	4.00	5	62.50
เรื่องนั้นยากต่อการค้นคว้า										
ติดตามและตรวจสอบ	94	23.50	71	29.58	15	16.85	6	24.00	3	37.50
เรื่องนั้นกว้างจนเกินไปไม่										
สามารถทำให้สำเร็จได้										
ในระยะเวลาจำกัด	162	40.50	75	31.25	31	34.83	6	24.00	4	50.00
เรื่องนั้นต้องใช้เงินทุน										
มากในการวิจัย	41	10.25	33	13.75	14	15.73	2	8.00	1	12.50
เรื่องนั้นอยู่นอกขอบเขต										
ของสาขาวิชาที่เรียน	38	9.50	22	9.17	6	6.74	1	4.00	1	12.50
เรื่องนั้นตรงกับผู้อื่นที่										
ได้ศึกษาไว้	100	25.00	41	17.08	18	20.22	5	20.00	1	12.50
ไม่สามารถหาแนวทาง										
สร้างเครื่องมือ	51	12.75	38	15.83	11	12.36	4	16.00	-	-
ขาดความรู้ความเข้าใจ										
ในสถิติที่ใช้ในการ										
วิเคราะห์ข้อมูล	23	5.75	26	10.83	11	12.36	2	8.00	1	12.50

ตารางที่ 33 (ต่อ)

เหตุผลที่เปลี่ยน เรื่อง	เรื่องที่ 1 (N=400)		เรื่องที่ 2 (N=240)		เรื่องที่ 3 (N=89)		เรื่องที่ 4 (N=25)		เรื่องที่ 5 (N=8)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
หาอาจารย์ที่ปรึกษาที่ สนใจในเรื่องนั้น ๆ										
ไม่ได้	57	14.25	27	11.25	15	16.85	4	16.00	-	-
กลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษา										
เกินข้อมูลได้ยาก	69	17.25	39	16.25	16	17.98	8	32.00	2	25.00
ไม่ผ่านการอนุมัติจาก คณะกรรมการ ม.18	24	6.00	14	5.83	1	1.12	1	4.00	-	-

หมายเหตุ มหามัณฑิตสามารถระบุเหตุผลที่เปลี่ยนในแต่ละเรื่องได้มากกว่า 1 คำตอบ

4.2 รายละเอียดของหัวข้อวิทยานิพนธ์

4.2.1 ลำดับเรื่องที่ทำเป็นวิทยานิพนธ์

เมื่อพิจารณาถึงลำดับเรื่องที่มหามัณฑิตนำมาทำเป็นวิทยานิพนธ์ ปรากฏว่ามีมหามัณฑิตจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 29.74 ที่เรื่องที่ทำเป็นวิทยานิพนธ์คือ เรื่องที่ 2 รองลงมาคือ ร้อยละ 28.07 เป็นเรื่องที่ 3 และมีมหามัณฑิตเพียงร้อยละ 1.49 ที่เปลี่ยนเรื่องที่เคยสนใจไปถึง 5 เรื่อง แล้วจึงทำวิทยานิพนธ์ในเรื่องที่ 6 เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า มหามัณฑิตจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 31.37 ของกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษาเพียงกลุ่มสาขาวิชาเดียว ที่เรื่องที่ทำเป็นวิทยานิพนธ์นั้นเป็นเรื่องที่ 1 ส่วนมหามัณฑิตจำนวนมากที่สุดของกลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทางการศึกษา กลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษา และกลุ่มสาขาวิชาการสอน ที่เรื่องที่ทำเป็นวิทยานิพนธ์เป็นเรื่องที่ 2 และ 3 ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 34

ตารางที่ 34 จำนวนและร้อยละของมหาดำเนินการทางเศรษฐศาสตร์ จำแนกตามลำดับเรื่องที่ทำเป็นวิทยานิพนธ์ และกลุ่มสาขาวิชา

กลุ่มสาขาวิชา	ลำดับเรื่องที่ทำเป็นวิทยานิพนธ์						รวม
	เรื่องที่ 1	เรื่องที่ 2	เรื่องที่ 3	เรื่องที่ 4	เรื่องที่ 5	เรื่องที่ 6	
	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ
พื้นฐานของการศึกษา	14 17.95	26 33.33	26 33.33	7 8.98	3 3.85	2 2.56	78 100.00
วิจัยการศึกษา	6 14.29	17 40.48	11 26.19	6 14.28	2 4.76	-	42 100.00
การสอน	70 26.42	74 27.92	75 28.30	33 12.45	8 3.02	5 1.89	265 100.00
การจัดการศึกษา	48 31.37	43 28.10	39 25.49	18 11.77	4 2.62	1 0.65	153 100.00
รวม	138 25.65	160 29.74	151 28.07	64 11.89	17 3.16	8 1.49	538 100.00

4.2.2 ช่วงระยะเวลาที่ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์

โดยส่วนรวมพบว่า มีมหาดัฒิตจำนวนมากที่สุด คือร้อยละ 51.11 ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ หลังจากศึกษารายวิชาครบตามหลักสูตรแล้ว (เป็นภาคเรียนที่ 2 ของชั้นปีที่ 2 มากที่สุด) รองลงมาคือ ร้อยละ 38.29 ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ขณะที่กำลังศึกษารายวิชา (เป็นภาคเรียนที่ 1 ของชั้นปีที่ 2 มากที่สุด) เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า มีมหาดัฒิตจำนวนมากที่สุดของกลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษา ร้อยละ 47.62 ที่ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ ขณะที่กำลังศึกษารายวิชาและหลังจากศึกษารายวิชาครบตามหลักสูตรแล้วในจำนวนที่เท่ากัน แต่อีก 3 กลุ่มสาขาวิชา มีมหาดัฒิตจำนวนมากที่สุด ที่ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์หลังจากการศึกษารายวิชาครบตามหลักสูตรแล้ว (เป็นภาคเรียนที่ 2 ของชั้นปีที่ 2 มากที่สุด) และมีข้อน่าสังเกตว่า มหาดัฒิตของกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษามีจำนวนมากที่สุดที่ทำเรื่องที่ตนเองสนใจตั้งแต่ก่อนเข้ามาศึกษาในระดับปริญญาโท มาเป็นหัวข้อวิทยานิพนธ์ รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 35

ตารางที่ 35 จำนวนและร้อยละของมหาดินทางเศรษฐศาสตร์ จำแนกตามช่วงระยะเวลาที่ได้ทำวิทยานิพนธ์ และกลุ่มสาขาวิชา

ระยะเวลาที่ได้ทำ วิทยานิพนธ์	กลุ่มสาขาวิชา									
	พื้นฐานทางการศึกษา		วิจัยการศึกษา		การสอน		การจัดการศึกษา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
ตั้งแต่ก่อน เข้ามาศึกษาต่อ	3	3.85	-	-	7	2.64	8	5.23	18	3.35
ขณะที่กำลังศึกษารายวิชา	15	19.23	20	47.62	108	40.76	63	41.18	206	38.39
2/1	11		6		31		51		53	
1/2	4		14		77		12		153	
ช่วงปิดภาคการศึกษา	4	5.13	2	4.76	22	8.30	11	7.19	39	7.25
ปิดภาคปลายปีที่ 1	4		2		22		11		39	
หลังจากศึกษารายวิชา										
ครบตามหลักสูตร	56	71.79	20	47.62	128	48.33	77	46.40	275	51.11
2/2	37		13		88		48		186	
1/3	11		5		14		12		42	
2/3	4		1		9		3		17	
1/4	1		1		6		-		8	

ตารางที่ 35 (ต่อ)

ระยะเวลาที่ไต่ห้วง วิทยานิพนธ์	กลุ่มสาขาวิชา									
	พื้นฐานทางการศึกษา		วิจัยการศึกษา		การสอน		การจัดการศึกษา		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
2/4	-	-	-	-	6	100.00	3	100.00	9	
1/5	3	100.00	-	-	5	100.00	5	100.00	13	
2/5	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
รวม	78	100.00	42	100.00	265	100.00	153	100.00	538	100.00

เมื่อจำแนกช่วงระยะเวลาที่ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ตามระยะเวลาที่ใช้สำเร็จการศึกษาพบว่า มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายใน 4 ภาค จำนวนมากที่สุด ร้อยละ 56.88 ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ ขณะที่ศึกษารายวิชา (เป็นภาคเรียนที่ 1 ของชั้นปีที่ 2 มากที่สุด) รองลงมาคือ ร้อยละ 21.25 ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์หลังจากศึกษารายวิชาครบตามหลักสูตร (เป็นภาคเรียนที่ 2 ของชั้นปีที่ 2 มากที่สุด) ส่วนมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายใน 5-10 ภาค จำนวนมากที่สุด ร้อยละ 63.76 ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ช่วงหลังจากศึกษารายวิชาครบตามหลักสูตรแล้ว (เป็นภาคเรียนที่ 2 ของชั้นปีที่ 2 มากที่สุด) รองลงมาคือ ร้อยละ 30.42 ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ขณะที่กำลังศึกษารายวิชา (เป็นภาคเรียนที่ 1 ของชั้นปีที่ 2 มากที่สุด) รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 36

ตารางที่ 36 จำนวนและร้อยละของมหาบัณฑิตทางครุศาสตร์ จำแนกตามช่วงระยะเวลาที่ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ และระยะเวลาที่ใช้สำเร็จการศึกษา

ช่วงระยะเวลาที่ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์	ระยะเวลาที่ใช้สำเร็จการศึกษา					
	สำเร็จการศึกษาภายใน 4 ภาค		สำเร็จการศึกษาภายใน 5-10 ภาค		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ตั้งแต่ก่อนเข้ามาศึกษา						
ต่อ	10	6.25	8	2.12	18	3.35
ขณะที่กำลังศึกษารายวิชา						
วิชา	91	56.88	115	30.42	206	38.29
2/1	23		30		53	
1/2	68		85		153	
ช่วงปิดภาคการศึกษา	25	15.63	14	3.70	39	7.25
ปิดภาคปลายปีที่ 1	25		14		39	

ตารางที่ 36 (ต่อ)

ช่วงระยะเวลาที่ได้ หัวข้อวิทยานิพนธ์	ระยะเวลาที่ใช้สำเร็จการศึกษา					
	สำเร็จการศึกษาภายใน		สำเร็จการศึกษาภายใน		รวม	
	4 ภาค		5-10 ภาค			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
หลังจากศึกษารายวิชา						
ครบตามหลักสูตร	34	21.25	241	63.76	275	51.11
2/2	34		152		186	
1/3	-		42		42	
2/3	-		17		17	
1/4	-		8		8	
2/4	-		9		9	
1/5	-		13		13	
2/5	-		-		-	
รวม	160	100.00	378	100.00	538	100.00

เมื่อจำแนกช่วงระยะเวลาที่ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ ตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาโท พบว่า มหาบัณฑิตกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีจำนวนมากที่สุดร้อยละ 57.14 ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ หลังจากศึกษารายวิชาครบตามหลักสูตรแล้ว (เป็นภาคเรียนที่ 2 ของชั้นปีที่ 2 มากที่สุด) รองลงมาคือ ขณะที่กำลังศึกษารายวิชา ร้อยละ 36.31 (เป็นภาคเรียนที่ 1 ของชั้นปีที่ 2 มากที่สุด) เช่นเดียวกับ มหาบัณฑิตกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 48.38 ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์หลังจากศึกษารายวิชาครบตามหลักสูตรแล้ว (เป็นภาคเรียนที่ 2 ของชั้นปีที่ 2 มากที่สุด) รองลงมาคือ ขณะที่กำลังศึกษารายวิชา ร้อยละ 39.19 (เป็นภาคเรียนที่ 1 ของชั้นปีที่ 2 มากที่สุด) รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 37

ตารางที่ 37 จำนวนและร้อยละของมหาบัณฑิตทางครุศาสตร์ จำแนกตามช่วงระยะเวลาที่ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาโท

ช่วงระยะเวลาที่ได้ หัวข้อวิทยานิพนธ์	ช่วงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาโท					
	ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำ (3.00-3.50)		ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง (3.51-4.00)		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ตั้งแต่ก่อนเข้ามาศึกษา	4	2.38	14	3.78	18	3.35
ขณะที่กำลังศึกษาราย วิชา	61	36.31	145	39.19	206	38.29
2/1		15		38		53
1/2		46		107		153
ช่วงปิดภาคการศึกษา	7	4.17	32	8.65	39	7.25
ปิดภาคปลายปีที่ 1		7		32		39

ตารางที่ 37 (ต่อ)

ช่วงระยะเวลาที่ได้ หัวข้อวิทยานิพนธ์	ช่วงผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนในระดับปริญญาโท					
	ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำ (3.00-3.50)		ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง (3.51-4.00)		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
หลังจากศึกษาราย วิชาครบตามหลักสูตร	96	57.14	179	48.38	275	51.11
2/2	59		127		186	
1/3	13		29		42	
2/3	8		9		17	
1/4	4		4		8	
2/4	5		4		9	
1/5	7		6		13	
2/5	-		-		-	
รวม	168	100.00	370	100.00	538	100.00

เมื่อจำแนกช่วงระยะเวลาที่ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ ตามประสมการณ์ทำงาน พบว่า มหามบัณฑิตกลุ่มที่เคยทำงานก่อน เข้ามาศึกษาต่อ มีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 49.69 ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ หลังจากศึกษารายวิชาครบตามหลักสูตร (เป็นภาคเรียนที่ 2 ของชั้นปีที่ 2 มากที่สุด) รองลงมา คือ ขณะที่กำลังศึกษารายวิชา ร้อยละ 39.71 (เป็นภาคเรียนที่ 1 ของชั้นปีที่ 2 มากที่สุด) เช่นเดียวกับมหามบัณฑิตกลุ่มที่ไม่เคยทำงานก่อน เข้ามาศึกษาต่อ มีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 65.96 ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์หลังจากศึกษารายวิชาครบตามหลักสูตร (เป็นภาคเรียนที่ 2 ของชั้นปีที่ 2) รองลงมาคือ ขณะที่กำลังศึกษารายวิชา ร้อยละ 23.40 (โดยเป็นภาคเรียนที่ 1 ของชั้นปีที่ 2 เท่านั้น) รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 38

ตารางที่ 38 จำนวนและร้อยละของมหามบัณฑิตทางครุศาสตร์ จำแนกตามช่วงระยะเวลาที่ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ และประสมการณ์ทำงาน

ช่วงระยะเวลาที่ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์	ประสมการณ์ทำงานก่อน เข้ามาศึกษาต่อ					
	เคยทำงาน		ไม่เคยทำงาน		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ตั้งแต่ก่อน เข้ามาศึกษาต่อ	17	3.46	1	2.12	18	3.35
ขณะที่กำลังศึกษารายวิชา	195	39.71	11	23.40	206	38.29
2/1	53		-		53	
1/2	142		11		153	
ช่วงปิดภาคการศึกษา	35	7.12	4	8.51	39	7.25
ปิดภาคปลายปีที่ 1	35		4		39	

ตารางที่ 38 (ต่อ)

ช่วงระยะเวลาที่ได้ หัวข้อวิทยานิพนธ์	ประสบการณ์ทำงานก่อน เข้ามาศึกษาต่อ					
	เคยทำงาน		ไม่เคยทำงาน		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
หลังจากศึกษารายวิชาครบ						
ตามหลักสูตร	244	49.69	31	65.96	275	51.11
2/2	167		19		186	
1/3	36		6		42	
2/3	16		1		17	
1/4	6		2		8	
2/4	7		2		9	
1/5	12		1		13	
2/5	-		-		-	
รวม	491	100.00	47	100.00	538	100.00

เมื่อจำแนกช่วงระยะเวลาที่ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ ตามประสบการณ์ด้านวิจัย พบว่า มหาบัณฑิตกลุ่มที่มีประสบการณ์ด้านวิจัย มีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 44.39 ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ ขณะที่กำลังศึกษารายวิชา (เป็นภาคเรียนที่ 1 ของชั้นปีที่ 2 มากที่สุด) รองลงมาคือ ได้หลังจากศึกษารายวิชาครบตามหลักสูตรแล้ว (เป็นภาคเรียนที่ 2 ของชั้นปีที่ 2 มากที่สุด) ส่วนมหาบัณฑิตกลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ด้านวิจัย มีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 56.17 ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์หลังจากศึกษารายวิชาครบตามหลักสูตรแล้ว (เป็นภาคเรียนที่ 2 ของชั้นปีที่ 2 มากที่สุด) รองลงมาคือ ร้อยละ 34.26 ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ขณะที่กำลังศึกษารายวิชา (เป็นภาคเรียนที่ 1 ของชั้นปีที่ 2 มากที่สุด) รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 39

ตารางที่ 39 จำนวนและร้อยละของมหาบัณฑิตทางครุศาสตร์ จำแนกตามช่วงระยะเวลาที่ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ และประสบการณ์ด้านวิจัย

ช่วงระยะเวลาที่ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์	ประสบการณ์ด้านวิจัย				รวม	
	มี		ไม่มี		จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
ตั้งแต่ก่อน เข้ามาศึกษาต่อ	11	5.14	7	2.16	18	3.35
ขณะที่กำลังศึกษารายวิชา	95	44.39	111	34.26	206	38.29
2/1		26		27		53
1/2		69		84		153
ช่วงที่ปิดภาคการศึกษา	15	7.01	24	7.41	39	7.25
ปิดภาคปลายปีที่ 1		15		24		39

ตารางที่ 39 (ต่อ)

ช่วงระยะเวลาที่ได้ หัวข้อวิทยานิพนธ์	ประสบการณ์ด้านวิจัย				รวม	
	มี		ไม่มี		จำนวน	ร้อยละ
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
หลังจากศึกษารายวิชาครบ						
ตามหลักสูตร	93	43.46	182	56.17	275	51.11
2/2	69		117		186	
1/3	10		32		42	
2/3	5		12		17	
1/4	2		6		8	
2/4	2		7		9	
1/5	5		8		13	
2/5	-		-		-	
รวม	214	100.00	324	100.00	538	100.00

4.2.3 เหตุผลที่เลือกเรื่องมาทำเป็นวิทยานิพนธ์

ก่อนที่มหาดัณฑิตจะได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ คงจะต้องมีการพิจารณาเลือกเรื่อง ที่สนใจศึกษา จะเห็นได้ว่า บางท่านก็เปลี่ยนเรื่องที่สนใจไปมากมายก่อนที่จะได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ ดังที่ กล่าวมาแล้ว ดังนั้นจึงน่าสนใจว่า เหตุผลที่มหาดัณฑิตตัดสินใจเลือกเรื่องนั้น ๆ ทำเป็นวิทยานิพนธ์ เพราะเหตุใด ซึ่งจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า มหาดัณฑิตจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 79.74 เลือกเพราะตรงกับความสนใจของตนเอง รองลงมาคือ ร้อยละ 57.62 เพราะผลการวิจัย สามารถนำไปใช้ในหน่วยงานของตนเองได้ ร้อยละ 49.51 เพราะสามารถเก็บข้อมูลจากกลุ่ม ตัวอย่างได้สะดวก และร้อยละ 44.61 เพราะมีความรู้ในเนื้อหาของหัวข้อวิทยานิพนธ์

เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า มหาดัณฑิตจำนวนมากที่สุดของทุกกลุ่ม สาขาวิชา ระบุว่า เพราะตรงกับความสนใจของตนเอง ส่วนเหตุผลรองลงมานั้นสำหรับมหาดัณฑิต ของกลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทางการศึกษาให้เหตุผลในการเลือกเรื่องทำวิทยานิพนธ์ เพราะ เก็บข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่างได้สะดวก ส่วนมหาดัณฑิตของกลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษาให้เหตุผลว่า เพราะ มีอาจารย์สนใจหัวข้อวิทยานิพนธ์รับ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา สำหรับมหาดัณฑิตของกลุ่มสาขาวิชา การสอน และกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษาให้เหตุผลว่า เพราะผลการวิจัยสามารถนำไปใช้ใน หน่วยงานของตนเองได้ รายละเอียดดังแสดงอยู่ในตารางที่ 40

ตารางที่ 40 จำนวนและร้อยละของมหาบัณฑิตทางเศรษฐศาสตร์ จำแนกตามเหตุผลที่เลือกเรื่องมาทำเป็นวิทยานิพนธ์ และกลุ่มสาขาวิชา

เหตุผลที่เลือกเรื่องมาทำเป็นวิทยานิพนธ์	พื้นฐานทางการศึกษา			การสอบ			การจัดการศึกษา			รวม (N=538)
	(N=78) จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	(N=42) ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	(N=153) จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	
ตรงกับความสามารถของตนเอง	64	82.05	30	71.43	206	77.74	129	84.31	429	79.74
เป็นหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่ต้องใช้เทคนิคใหม่ ๆ	11	14.10	7	16.67	38	14.34	8	5.23	64	11.90
สามารถเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างได้สะดวก	43	55.13	20	47.62	118	44.53	66	43.14	247	45.91
สามารถทำการวิจัยได้สำเร็จภายใน 2 ปี										
ทันตามกำหนดเวลาที่ใช้อย่างน้อยของหลักสูตร	12	15.38	10	23.81	87	32.83	40	26.14	149	27.70
เป็นหัวข้อที่สร้างหรือบุกเบิกความรู้ใหม่										
ในสาขาวิชาที่ศึกษา	16	20.51	9	21.43	59	22.26	36	23.53	120	22.30
มีอาจารย์สนใจเรื่องรับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา	28	35.90	21	50.00	110	41.51	48	31.37	207	38.48
สามารถหาระเบียบวิธีวิจัยเพื่อให้ได้คำตอบที่ถูกต้อง	14	17.95	9	21.43	59	22.26	24	15.69	106	19.70

ตารางที่ 40 (ต่อ)

เหตุผลที่เลือกเรื่องมาทำเป็น วิทยานิพนธ์	พื้นฐานทางการศึกษา วิทยานิพนธ์				รวม (N=538)					
	จำนวน ร้อยละ (N=78)	จำนวน ร้อยละ (N=42)	จำนวน ร้อยละ (N=265)	จำนวน ร้อยละ (N=153)						
ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้ในหน่วยงาน ของตนเองได้	27	34.62	15	35.71	149	56.23	119	77.78	310	57.62
เป็นหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่ได้รับความสนใจ และการสนับสนุนเงินทุกจากหน่วยราชการ	4	11.09	3	7.14	14	5.28	10	6.54	31	5.76
เป็นหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่กำลังอยู่ในความสนใจ ของคนทั่วไป	28	35.90	13	30.95	78	29.43	37	24.18	156	28.99
มีความรู้ในเนื้อหาของหัวข้อวิทยานิพนธ์	32	41.03	11	26.19	126	47.55	71	46.41	240	44.61
เป็นหัวข้อที่ไม่ใช้เงินทุนมากในการวิจัย	22	28.21	6	14.29	60	22.64	24	15.69	112	20.82

หมายเหตุ มหามัตถิตรีบุเหตุผลได้มากกว่า 1 คำตอบ

4.2.4 อุปสรรคของการหาหัวข้อวิทยานิพนธ์

เมื่อพิจารณาถึงอุปสรรคของการหาหัวข้อวิทยานิพนธ์ พบว่ามีมหาดพิศเป็นจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 51.49 ที่ระบุว่าตนเองพบปัญหาและอุปสรรคในการแสวงหาหัวข้อวิทยานิพนธ์ โดยที่อุปสรรคสำคัญมากเป็นอันดับ 1 ก็คือ ไม่ทราบแนวทางในการหาหัวข้อวิทยานิพนธ์ จึงทำให้หาหัวข้อได้ช้า อุปสรรคสำคัญเป็นอันดับ 2 คือ หาเรื่องที่จะเป็นประโยชน์ต่องานประจำของตนเองไม่ได้ และอุปสรรคที่สำคัญเป็นอันดับ 3 คือ รู้สึกท้อแท้และเบื่อหน่าย เพราะไม่เห็นแนวทางที่จะศึกษาค้นคว้าต่อไป นอกจากนี้แล้วจะสังเกตเห็นว่าอุปสรรคอีกประการหนึ่งที่มหาดพิศระบุสำคัญรองลงมาที่เด่นชัด คือ ไม่ได้มีความสนใจเรื่องใดเป็นพิเศษ จึงไม่รู้ว่าจะทำเรื่องอะไร รายละเอียดดังแสดงอยู่ในตารางที่ 41

ตารางที่ 41 จำนวนและร้อยละของมหาดพิศทางครุศาสตร์ จำแนกตามอุปสรรคของการหาหัวข้อวิทยานิพนธ์

อุปสรรคของการหาหัวข้อวิทยานิพนธ์			อุปสรรคของการหาหัวข้อวิทยานิพนธ์			
ไม่มี	จำนวน	ร้อยละ	มี	จำนวน	ร้อยละ	
ไม่มี	261	48.51	มี	277	51.49	
			อุปสรรคสำคัญ	<u>อันดับ 1</u>	<u>อันดับ 2</u>	<u>อันดับ 3</u>
				จำนวน	จำนวน	จำนวน
			ไม่ทราบแนวทางในการหาหัวข้อวิทยานิพนธ์	49*	33	20
			ไม่สามารถลาศึกษาต่อได้			
			อีกจึงต้องกลับไปทำงาน	12	8	13
			ไม่ได้มีความสนใจเรื่องใดเป็นพิเศษจึงไม่รู้ว่าจะทำเรื่องอะไร	44	42	40

ตารางที่ 41 (ต่อ)

อุปสรรคของการหา หัวข้อวิทยานิพนธ์	จำนวน ร้อยละ	อุปสรรคของการหา หัวข้อวิทยานิพนธ์	จำนวน ร้อยละ		
		อุปสรรคสำคัญ	<u>อันดับ 1</u>	<u>อันดับ 2</u>	<u>อันดับ 3</u>
			จำนวน	จำนวน	จำนวน
		หาเรื่องที่เป็นประโยชน์			
		ต้องงานประจำของคน			
		เองไม่ได้	39	49*	31
		ต้องรอ เอกสารบางส่วนที่			
		ใช้ประกอบอ้างอิงจาก			
		ต่างประเทศ	8	6	3
		รู้สึกท้อแท้และ เบื่อหน่าย			
		เพราะไม่เห็นแนวทาง			
		ที่จะศึกษาค้นคว้าต่อไป	19	44	76*
		อาจารย์ที่ปรึกษาไม่มี เวลา			
		ให้นิสิต	29	30	20
		เวลาว่างของอาจารย์ที่			
		ปรึกษาและนิสิตไม่ตรงกัน	20	35	43
		ท่านมีงานทำในระหว่างการศึกษา			
		หาหัวข้อวิทยานิพนธ์	43	23	24
		หาอาจารย์ที่ปรึกษาไม่ได้	14	7	7

หมายเหตุ เครื่องหมาย * เป็นตำแหน่งค่าฐานนิยมของอุปสรรคที่สำคัญในแต่ละอันดับ

4.2.5 ช่วงระยะเวลาที่ศึกษาและพัฒนาหัวข้อวิทยานิพนธ์

เมื่อมหำบัณฑิตได้เรื่องที่น่าสนใจทำเป็นวิทยานิพนธ์แล้ว ย่อมจะต้องศึกษาเจาะลึกเพื่อให้เข้าใจในเรื่องนั้น และพัฒนาเรื่องที่น่าสนใจเพื่อเขียนเป็นโครงการเสนอวิทยานิพนธ์ ซึ่งพบว่า มีมหำบัณฑิตเป็นจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 50.37 ใช้เวลาหลังจากศึกษารายวิชาครบตามหลักสูตรแล้ว มาพัฒนาหัวข้อวิทยานิพนธ์ของตนเอง รองลงมาคือ ร้อยละ 35.13 ใช้ช่วงเวลาขณะที่กำลังศึกษารายวิชา ก็พัฒนาหัวข้อวิทยานิพนธ์ของตนเองไปด้วย และมีมหำบัณฑิตเพียงร้อยละ 14.50 ที่ใช้เวลาในช่วงปิดภาคการศึกษา (ช่วงปิดภาคที่อยู่ระหว่างศึกษารายวิชาต่าง ๆ ยังไม่ครบตามหลักสูตร นั่นคือ ช่วงปิดภาคต้น ปีที่ 1 และปิดภาคปลายปีที่ 1) พัฒนาหัวข้อวิทยานิพนธ์ของตนเอง

เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า มหำบัณฑิตจำนวนมากที่สุดของทุกกลุ่มสาขาวิชา ที่ใช้เวลาหลังจากศึกษารายวิชาครบตามหลักสูตรแล้ว มาพัฒนาหัวข้อวิทยานิพนธ์ของตนเอง รองลงมาคือ ขณะที่กำลังศึกษารายวิชา และจะเห็นได้ว่า มหำบัณฑิตของกลุ่มสาขาวิชาการสอน มีจำนวนมากที่สุดที่ใช้ช่วงปิดภาคการศึกษา พัฒนาหัวข้อวิทยานิพนธ์ของตนเอง รองลงมาคือ มหำบัณฑิตกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษา รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 42

ตารางที่ 42 จำนวนและร้อยละของมหาบัณฑิตทางครุศาสตร์ จำแนกตามช่วงระยะเวลาที่ศึกษา และพัฒนาหัวข้อวิทยานิพนธ์ และกลุ่มสาขาวิชา

กลุ่มสาขาวิชา	ช่วงระยะเวลาที่ศึกษาและพัฒนาหัวข้อวิทยานิพนธ์							
	ขณะที่กำลังศึกษา		ช่วงที่มีภาคการศึกษา		หลังจากศึกษารายวิชาครบตามหลักสูตร		รวม	
	รายวิชา		ศึกษา		วิชาครบตามหลักสูตร			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
พื้นฐานทางการศึกษา	17	21.79	6	7.69	55	70.52	78	100.00
วิจัยการศึกษา	14	33.33	5	11.90	23	54.77	42	100.00
การสอน	98	36.98	44	16.60	123	46.42	265	100.00
การจัดการศึกษา	60	39.21	23	15.03	70	45.75	153	100.00
รวม	189	35.13	78	14.50	271	50.37	538	100.00

นอกจากนี้จะเห็นได้ว่า มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายใน 4 ภาค มีมหาบัณฑิตจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 51.26 ใช้ช่วงขณะที่กำลังศึกษารายวิชาพัฒนาหัวข้อวิทยานิพนธ์ ในขณะที่มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายใน 5-10 ภาค มีมหาบัณฑิตจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 61.37 ใช้ช่วงเวลาหลังจากศึกษารายวิชาครบตามหลักสูตรแล้ว พัฒนาหัวข้อวิทยานิพนธ์ และมีข้อสังเกตว่า มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายใน 4 ภาค ใช้ระยะเวลาช่วงปิดภาคการศึกษาพัฒนาหัวข้อวิทยานิพนธ์มีจำนวนมากกว่า มหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาภายใน 5-10 ภาค รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 43

ตารางที่ 43 จำนวนและร้อยละของมหาบัณฑิตทางครุศาสตร์ จำแนกตามช่วงระยะเวลาที่ศึกษา และพัฒนาหัวข้อวิทยานิพนธ์ และระยะเวลาที่ใช้สำเร็จการศึกษา

ระยะเวลาที่ใช้ สำเร็จการศึกษา	ช่วงระยะเวลาที่ศึกษาและพัฒนาหัวข้อวิทยานิพนธ์								
	ขณะที่กำลังศึกษา		ช่วงที่ปิดภาคการ		หลังจากศึกษาราย		รวม		
	รายวิชา		ศึกษา		วิชาครบตามหลัก				
จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
สำเร็จการศึกษา									
ภายใน 4 ภาค	82	51.26	39	24.37	39	24.37	160	100.00	
สำเร็จการศึกษา									
ภายใน 5-10									
ภาค	107	28.31	39	10.32	232	61.37	378	100.00	
รวม	189	35.13	78	14.50	271	50.37	538	100.00	

อย่างไรก็ตามจากขั้นตอนต่าง ๆ ของการหาหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่เริ่มตั้งแต่หาเรื่อง
ที่ตนเองสนใจที่จะทำเป็นวิทยานิพนธ์ จนสามารถเขียนเป็นโครงการเสนอวิทยานิพนธ์ได้นั้น
มหาบัณฑิตคงต้องใช้ระยะเวลาช่วงหนึ่ง ในการกระทำเพื่อพัฒนาหัวข้อวิทยานิพนธ์จนเป็นโครงการ
เสนอวิทยานิพนธ์ที่ส่งเข้าคณะกรรมการ บ.18 ได้ ซึ่งจากการศึกษาค้างนี้ พบว่า มีมหาบัณฑิต
เป็นจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 62.27 ใช้เวลาโดยประมาณ 3 เดือน เพื่อพัฒนาหัวข้อวิทยานิพนธ์
นับตั้งแต่เริ่มสนใจศึกษาหัวข้อนั้นจนเขียนเป็นโครงการเสนอวิทยานิพนธ์ได้ รองลงมาคือ ร้อยละ
29.37 ใช้เวลาประมาณ 4-6 เดือน และมีมหาบัณฑิตเพียงร้อยละ 8.36 ที่ใช้เวลามากกว่า
7 เดือนขึ้นไป เพื่อพัฒนาหัวข้อวิทยานิพนธ์ เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชาพบว่า มีมหาบัณฑิต
จำนวนมากที่สุดของทุกกลุ่มสาขาวิชาใช้เวลาโดยประมาณ 3 เดือน เพื่อพัฒนาหัวข้อวิทยานิพนธ์
รองลงมาคือ ใช้เวลาประมาณ 4-6 เดือน รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 44

ตารางที่ 44 จำนวนและร้อยละของมหามัธยมศึกษาครูศาสตร์ จำแนกตามช่วงระยะเวลาที่พัฒนาหัวข้อวิทยานิพนธ์จน เขียน เป็นโครงการ เสนอวิทยานิพนธ์ และกลุ่มสาขาวิชา

กลุ่มสาขาวิชา	ช่วงระยะเวลาที่พัฒนาหัวข้อวิทยานิพนธ์จน เขียน เป็นโครงการ เสนอวิทยานิพนธ์							
	ภายใน 3 เดือน		4-6 เดือน		มากกว่า 7 เดือน		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
พื้นฐานทางการศึกษา	40	51.28	31	39.74	7	8.98	78	100.00
วิจัยการศึกษา	22	52.38	16	38.10	4	9.52	42	100.00
การสอน	176	66.42	70	26.41	19	7.17	265	100.00
การจัดการศึกษา	97	63.40	41	26.80	15	9.80	153	100.00
รวม	335	62.27	158	29.37	45	8.36	538	100.00

4.2.6 ระยะเวลาที่ใช้พิจารณาอนุมัติโครงการ เสนอวิทยานิพนธ์

ขั้นตอนของการแสวงหาหัวข้อวิทยานิพนธ์ มิใช่จะเสร็จสิ้นเพียงเขียนโครงการ เสนอวิทยานิพนธ์ส่งเข้าคณะกรรมการ บ.18 ของภาควิชาเท่านั้น แต่ต้องดำเนินการตามขั้นตอนต่อไป จนกว่าจะได้รับการอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัย จึงจะถือว่าเป็นหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่นำมาทำเป็นวิทยานิพนธ์ได้ ซึ่งพบว่า มีมหามัธยมศึกษาจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 95.91 ที่ใช้เวลาประมาณ 1 เดือน หลังจากได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการ บ.18 แล้วจึงได้รับการอนุมัติจากบัณฑิตศึกษา และมีเพียงร้อยละ 4.09 เท่านั้นที่ต้องใช้เวลาถึง 2 เดือน จึงได้รับการอนุมัติ นอกจากนี้ ในส่วนของบัณฑิตวิทยาลัยนั้น มีมหามัธยมศึกษาจำนวนมากที่สุดคือ ร้อยละ 96.28 ใช้เวลาประมาณ 1 เดือน จึงได้รับการอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัย และมีเพียงร้อยละ 3.72 เท่านั้น ที่ใช้เวลาประมาณ 2 เดือน จึงได้รับการอนุมัติ

เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า มีมหาวิทยาลัยติดจํานวนมากที่สุดของทุกกลุ่มสาขาวิชาใช้เวลาประมาณ 1 เดือน จึงได้รับการอนุมัติจากบัณฑิตศึกษา และประมาณ 1 เดือน จึงได้รับการอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัย เช่นเดียวกันทั้งสิ้น รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 45

ตารางที่ 45 จํานวนและร้อยละของมหาวิทยาลัยทางครุศาสตร์ จำแนกตามระยะเวลาที่ใช้พิจารณาอนุมัติโครงการ เสนอวิทยานิพนธ์ และกลุ่มสาขาวิชา

กลุ่มสาขาวิชา	ระยะเวลาที่ใช้พิจารณาอนุมัติโครงการ เสนอวิทยานิพนธ์							
	บัณฑิตศึกษา				บัณฑิตวิทยาลัย			
	1 เดือน		2 เดือน		1 เดือน		2 เดือน	
	จํานวน	ร้อยละ	จํานวน	ร้อยละ	จํานวน	ร้อยละ	จํานวน	ร้อยละ
พื้นฐานทางการ								
ศึกษา	75	96.15	3	3.85	72	92.31	6	7.69
วิจัยการศึกษา	40	95.24	2	4.76	40	95.24	2	4.76
การสอน	252	95.09	13	4.91	257	96.98	8	3.02
การจัดการศึกษา	149	97.39	4	2.91	149	97.39	4	2.61
รวม	516	95.91	22	4.09	518	96.28	20	3.72

ดังนั้นจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการแสวงหาหัวข้อวิทยานิพนธ์ จึงสรุป เป็นภาพรวมได้ดังนี้

ก่อนที่มหาวิทยาลัยจะได้หัวข้อวิทยานิพนธ์นั้น พบว่า มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ ร้อยละ 74.35 เคยมีประเด็นปัญหาที่สนใจ ก่อนที่จะได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ ซึ่งมีตั้งแต่ 1 เรื่อง จนถึง 5 เรื่อง โดยในช่วงระยะเวลาที่ได้ประเด็นปัญหาที่เคยสนใจนั้น ส่วนใหญ่ได้ในขณะที่กำลังศึกษารายวิชาอยู่ ส่วนบางคนที่มีถึงเรื่องที่ 5 นั้น ได้หลังจากศึกษารายวิชาครบตามหลักสูตรแล้ว เป็นส่วนใหญ่ นอกจากนี้เมื่อพิจารณาว่า มหาวิทยาลัยได้ศึกษาเจาะลึกในชั้นคอนใดบ้างในแต่ละ

ประเด็นปัญหาก่อนที่จะ เปลี่ยน เรื่องนั้น ปรากฏว่า มหาบัณฑิตส่วนใหญ่ โดยเฉพาะในเรื่องที่ 1-4 นั้น ได้ศึกษาในชั้น เขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา รองลงมาคือ กำหนด วัตถุประสงค์ของการวิจัย กำหนดตัวแปรที่ศึกษา และเลือกระเบียบวิธีวิจัย ตามลำดับ แต่เมื่อ เปลี่ยนไปจนถึง เรื่องที่ 5 มหาบัณฑิตส่วนใหญ่ได้ศึกษาในชั้น เขียนความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา และกำหนดตัวแปรที่ศึกษา มีมหาบัณฑิต เพียงส่วนน้อย เท่านั้นที่ศึกษา ในชั้นตอนต่าง ๆ จนสามารถเขียน เป็นโครงการ เสนอวิทยานิพนธ์ส่ง เข้าคณะกรรมการ บ.18 แล้ว เปลี่ยน เรื่องใหม่ ซึ่ง เมื่อศึกษาถึง เหตุผลที่ทำให้ มหาบัณฑิตต้อง เปลี่ยนประเด็นปัญหาทั้งที่ตนเองได้ศึกษาเจาะลึกในบางส่วนแล้ว พบว่า โดยเฉพาะในเรื่องแรก ๆ คือ ลำดับที่ 1-3 นั้น มหาบัณฑิตส่วนใหญ่ระบุว่า เพราะ เรื่องนั้นกว้างจนเกินไป ไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ในระยะเวลาอันจำกัดมากที่สุด รองลงมาคือ เรื่องนั้นตรงกับผู้อื่นที่ได้ศึกษาไว้ และเรื่องนั้นยากต่อการ ค้นคว้าติดตามและตรวจสอบ แต่เมื่อเป็นลำดับที่ 4 หรือ 5 แล้ว เหตุผลที่เปลี่ยน เพราะกลุ่ม ตัวอย่างที่จะศึกษาเก็บข้อมูลได้ยาก และขาดความรู้ในทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับ เรื่องนั้นมากที่สุด ดังนั้นจึงพบว่า มหาบัณฑิตส่วนใหญ่ เรื่องที่ทำเป็นวิทยานิพนธ์จึง เป็น เรื่องที่ 2 รองลงมาคือ เรื่องที่ 3

จากผลวิจัยดังกล่าว เมื่อพิจารณาในรายละเอียดของขั้นตอนต่อ ๆ ไป ของการ หาหัวข้อวิทยานิพนธ์ จึงพบว่า มหาบัณฑิตส่วนใหญ่ได้ เรื่องที่ทำเป็นวิทยานิพนธ์ หรือหัวข้อวิทยานิพนธ์ หลังจากศึกษารายวิชาครบตามหลักสูตรแล้ว ซึ่งเป็นช่วงภาคเรียนที่ 2 ของชั้นปีที่ 2 มากที่สุด รองลงมาคือ ขณะที่กำลังศึกษารายวิชา เป็นช่วงภาคเรียนที่ 1 ของชั้นปีที่ 2 มากที่สุด ส่วนขั้นตอน การตัดสินใจเลือกเรื่องทำวิทยานิพนธ์นั้น พบว่า มหาบัณฑิตส่วนใหญ่เลือก เพราะตรงกับความสนใจ ของตนเองมากที่สุด รองลงมา เพราะผลการวิจัยสามารถนำไปใช้ในหน่วยงานของตนเองได้ สามารถเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างได้สะดวก และเพราะว่ามีความรู้ใน เนื้อหาของหัวข้อวิทยานิพนธ์ นอกจากนี้ในการแสวงหาหัวข้อวิทยานิพนธ์นั้น บางท่านก็ได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ขณะที่กำลังศึกษา รายวิชา บางท่านก็ได้หลังจากศึกษารายวิชาครบตามหลักสูตร ดังที่กล่าวมาแล้ว จึง เห็นได้ว่า มหาบัณฑิตได้หัวข้อวิทยานิพนธ์ในช่วงเวลาต่างกัน อาจ เป็น เพราะมหาบัณฑิตมีปัญหาและอุปสรรค บางประการ จึงทำให้หาหัวข้อวิทยานิพนธ์ได้ช้า ซึ่งจากการศึกษา พบว่า มหาบัณฑิตส่วนใหญ่

ร้อยละ 51.49 มีปัญหาและอุปสรรค โดยที่อุปสรรคที่สำคัญมากเป็นอันดับ 1 ก็คือ มหาวิทยาลัยไม่ทราบแนวทางในการหาหัวข้อวิทยานิพนธ์ อุปสรรคสำคัญเป็นอันดับ 2 คือ หาเรื่องที่จะเป็นประโยชน์ต่องานประจำของตนเองไม่ได้ และอันดับ 3 คือ รู้สึกท้อแท้และเบื่อหน่าย เพราะไม่เห็นแนวทางที่จะศึกษา เรื่องนั้นต่อไป

เมื่อมหาวิทยาลัยตัดสินใจ เลือก เรื่องนั้นมาทำ เป็นวิทยานิพนธ์แล้ว ขั้นตอนต่อไปก็คือ จะต้องใช้เวลาศึกษาในเรื่องนั้นให้ชัดเจน เพื่อเขียน เป็นโครงการ เสนอวิทยานิพนธ์ส่ง เข้า คณะกรรมการ บ.18 ของภาควิชาเพื่อขออนุมัติต่อไป ซึ่งพบว่า มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ได้ใช้เวลา หลังจากศึกษารายวิชาครบตามหลักสูตรแล้วพัฒนาหัวข้อวิทยานิพนธ์ของตนเองมากที่สุด รองลงมาคือ ใช้ช่วงเวลาขณะที่กำลังศึกษารายวิชาพัฒนาหัวข้อวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้มีเพียงส่วนน้อยเท่านั้น ที่ใช้ช่วงปิดภาคการศึกษาพัฒนาหัวข้อวิทยานิพนธ์ ดังนั้นถ้านับ เวลาที่มหาวิทยาลัยใช้ เพื่อพัฒนาหัวข้อวิทยานิพนธ์ของตนเอง นับตั้งแต่เริ่มสนใจศึกษาเรื่องนั้นจน เขียน เป็นโครงการ เสนอ วิทยานิพนธ์ได้ มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ใช้เวลาโดยประมาณ 3 เดือน รองลงมาคือ ประมาณ 4-6 เดือน และช่วงเวลาที่ใช้เพื่อรออนุมัติจากบัณฑิตศึกษา หลังจากได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการ บ.18 แล้ว ประมาณ 1 เดือน และอีกประมาณ 1 เดือน จึงได้รับการอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัย ซึ่งถือว่าเป็นการสิ้นสุดของการแสวงหาหัวข้อวิทยานิพนธ์ของมหาวิทยาลัย เพื่อนำหัวข้อวิทยานิพนธ์ ที่ได้รับการอนุมัตินั้นทำ เป็นวิทยานิพนธ์ต่อไป

5. ปฏิบัติการของมหาวิทยาลัยที่มีต่อวิทยานิพนธ์และหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต แผน ค.

5.1 ด้านความประทับใจ

จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ (จำนวน 466 คน) ร้อยละ 86.62 ระบุว่า มีความประทับใจในการทำวิทยานิพนธ์ โดยที่มหาวิทยาลัยจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 40.99 มีความประทับใจอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ให้คำแนะนำและช่วยเหลือ เป็นอย่างดี รองลงมาคือ ร้อยละ 27.18 มีความประทับใจที่ได้รับความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 19.10 ประทับใจที่ได้ประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับกระบวนการวิจัยเพิ่มขึ้น และร้อยละ 17.38 ประทับใจในความอดทนของตนเองที่ทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จ นอกจากนี้ก็ยังมีส่วน ประทับใจอื่น ๆ อีก ได้แก่ สามารถเขียนหนังสือในลักษณะผลงานทางวิชาการสำเร็จ เป็นครั้งแรก

ผู้ทรงคุณวุฒิให้คำแนะนำอย่างดี เป็นต้น รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 46

ตารางที่ 46 จำนวนและร้อยละของมหาบัณฑิตทางครุศาสตร์ที่มีความประทับใจในวิทยานิพนธ์

ส่วนที่ประทับใจในการทำวิทยานิพนธ์	จำนวน (N=466)	ร้อยละ
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้คำแนะนำและช่วยเหลือ เป็น		
อย่างดี	191	40.99
ได้รับความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่าง	129	27.18
ได้ประสบการณ์และความรู้ เกี่ยวกับกระบวนการวิจัย เพิ่มขึ้น	89	19.10
ความอดทนของตนเองที่ทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จ	81	17.38
สามารถเขียนหนังสือในลักษณะผลงานทางวิชาการสำเร็จ		
เป็นครั้งแรก	47	10.08
ผู้ทรงคุณวุฒิให้คำแนะนำ เป็นอย่างดี	33	7.08
ได้รับความร่วมมือจาก เพื่อนและรุ่นน้อง	28	6.01
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ให้ข้อ เสนอแนะที่ดี	19	4.08
ได้รับความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง	16	3.43

หมายเหตุ มหาบัณฑิตสามารถระบุส่วนที่ประทับใจในการทำวิทยานิพนธ์ได้มากกว่า 1 คำตอบ

5.2 ความภูมิใจที่ได้ทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จ

เมื่อพิจารณาถึงความภูมิใจของมหาบัณฑิตที่ทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จ โดยส่วนรวม พบว่า มหาบัณฑิตจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 38.84 ที่มีความภูมิใจในระดับมาก รองลงมาคือ ร้อยละ 36.24 ในระดับมากที่สุด และมีเพียงร้อยละ 1.67 ที่มีความภูมิใจในระดับน้อยที่สุด

เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า มหาบัณฑิตกลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษา และกลุ่มสาขาวิชาการสอนจำนวนมากที่สุด มีความภูมิใจในวิทยานิพนธ์ถึงระดับมากที่สุด รองลงมาคือ ระดับมาก ส่วนมหาบัณฑิตของกลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทางการศึกษา และกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษา จำนวนมากที่สุด มีความภูมิใจอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ระดับมากที่สุด และปานกลาง รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 47

ตารางที่ 47 จำนวนและร้อยละของมหาดบัณฑิตทางเศรษฐศาสตร์ จำแนกตามความภูมิใจในวิทยานิพนธ์และกลุ่มสาขาวิชา

กลุ่มสาขาวิชา	ความภูมิใจในวิทยานิพนธ์											
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	รวม						
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ						
พื้นฐานทางการศึกษา	18	23.08	31	39.74	19	24.36	7	8.97	3	3.85	78	100.00
วิจัยการศึกษา	19	45.24	14	33.33	8	19.05	1	2.38	-	-	42	100.00
การสอน	99	37.36	94	35.47	61	23.02	71	26.79	4	1.51	265	100.00
การจัดการศึกษา	59	38.56	70	45.75	19	12.42	3	1.96	2	1.31	153	100.00
รวม	195	36.24	209	38.84	107	19.89	18	3.34	9	1.67	538	100.00

เมื่อจำแนกความภูมิใจในวิทยานิพนธ์ตามประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย พบว่า มหาวิทยาลัยที่ทำวิทยานิพนธ์เพื่อมุ่งสร้างหรือพัฒนาสิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้นมา ในลักษณะการวิจัยเชิงประจักษ์เท่านั้น ที่มีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 55.56 มีความภูมิใจอยู่ในระดับมากที่สุด ในขณะที่มหาวิทยาลัยจำนวนมากที่สุดของจุดมุ่งหมายอื่น ๆ มีความภูมิใจอยู่ในระดับมากเท่านั้น และเมื่อจำแนกตามประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ตามระเบียบวิธีวิจัย พบว่า มหาวิทยาลัยที่ทำวิทยานิพนธ์โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงประวัติศาสตร์มีความภูมิใจอยู่ในระดับมากที่สุดและมากเท่านั้น เช่นเดียวกับมหาวิทยาลัยที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงทดลอง มีความภูมิใจอยู่ในระดับมากที่สุดและมาก ใกล้เคียงกันในขณะที่มหาวิทยาลัยที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยายและเชิงทดลองมีจำนวนมากที่สุด มีความภูมิใจในระดับมากเท่านั้น รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 48

ตารางที่ 48 จำนวนและร้อยละของมหาดินทิศทางการวิจัย จำแนกตามประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ และความภูมิใจในวิทยานิพนธ์

ประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์	ความภูมิใจในวิทยานิพนธ์					รวม
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ
ในมิติที่ 1 (ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย)						
แบบบรรยาย	122 36.75	127 38.25	66 19.88	11 3.31	6 1.81	332 100.00
แบบความสัมพันธ์	39 35.78	43 39.45	20 18.35	5 4.59	2 1.83	109 100.00
แบบความสัมพันธ์ เกี่ยวข้องกัน	25	29	9	2	1	66
แบบเปรียบเทียบ	14	14	11	3	1	43
แบบความสัมพันธ์เชิงเหตุผล	29 32.95	37 42.05	19 21.59	2 2.27	1 1.14	88 100.00
การวิจัยเชิงประจักษ์	5 55.56	2 22.22	2 22.22	-	-	9 100.00

ตารางที่ 48 (ต่อ)

ความภูมิใจในวิทยานิพนธ์

ประเภทของหัวข้อ วิทยานิพนธ์	ความภูมิใจในวิทยานิพนธ์											
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	รวม						
	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ						
ในมิตที่ 2 (ตามระเบียบวิธีวิจัย)												
เชิงประวัติศาสตร์	3	50.00	3	50.00	-	-	6	100.00				
การศึกษาเฉพาะกรณี	-	-	-	-	-	-	-	-				
เชิงบรรยาย	160	36.20	170	38.46	88	19.91	16	3.62	8	1.81	442	100.00
เชิงทดลอง	25	35.71	26	37.14	16	22.86	2	2.86	1	1.43	70	100.00
เชิงทดลองแบบการวัดไว้ตัวได้ตอบ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
เชิงทดลอง	7	35.00	10	50.00	3	15.00	-	-	-	-	20	100.00

เมื่อจำแนกความภูมิใจในวิทยานิพนธ์ตามผลการประเมินวิทยานิพนธ์ พบว่า
มหาดบัณฑิตที่มีผลการประเมินวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับดีมาก มีจำนวนมากที่สุดร้อยละ 57.25 ที่ม
ความภูมิใจอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ มีความภูมิใจอยู่ในระดับมาก ร้อยละ 30.43
และไม่มีมหาดบัณฑิตที่มีความภูมิใจอยู่ในระดับน้อยที่สุดเลย ในขณะที่มหาดบัณฑิตที่มีผลการประเมิน
วิทยานิพนธ์อยู่ในระดับ ดี มีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 43.70 ที่มีความภูมิใจอยู่ในระดับมาก
รองลงมาคือ มีความภูมิใจอยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 30.53 ส่วนมหาดบัณฑิตที่มีผลการประเมิน
วิทยานิพนธ์อยู่ในระดับผ่าน มีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 37.21 ที่มีความภูมิใจอยู่ในระดับปานกลาง
เท่านั้น รองลงมาคือ มีความภูมิใจอยู่ในระดับมาก ร้อยละ 25.58 รายละเอียดแสดงอยู่ใน
ตารางที่ 49

ตารางที่ 49 จำนวนและร้อยละของหม่าบัณฑิตทางครุศาสตร์ จำแนกตามความภูมิใจในวิทยาลัย และผลการประเมินวิทยาลัย

ผลการประเมินวิทยาลัย	ความภูมิใจในวิทยาลัย					รวม						
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด							
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ				
ดีมาก	79	57.25	42	30.43	16	11.59	1	0.72	-	-	138	100.00
ดี	109	30.53	156	43.70	75	21.01	12	3.36	5	1.40	357	100.00
ผ่าน	7	16.28	11	25.58	16	37.21	5	11.63	4	9.30	43	100.00
รวม	195	36.24	209	38.84	107	19.89	18	3.34	9	1.67	538	100.00

$\chi^2 = 71.92^*$, $C = 0.343$

* $p < .05$

จากตารางที่ 49 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างความภูมิใจในวิทยานิพนธ์ กับผลการประเมินวิทยานิพนธ์ พบว่า ความภูมิใจในวิทยานิพนธ์มีส่วนสัมพันธ์กับผลการประเมินวิทยานิพนธ์ กล่าวคือ มหาวิทยาลัยที่มีผลการประเมินวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับดีมาก ส่วนใหญ่มีความภูมิใจอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนมหาวิทยาลัยที่มีผลการประเมินวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับดี ส่วนใหญ่มีความภูมิใจอยู่ในระดับมาก และมหาวิทยาลัยที่มีผลการประเมินวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับผ่าน ส่วนใหญ่มีความภูมิใจอยู่ในระดับปานกลาง เท่านั้น

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงเหตุผลที่มหาวิทยาลัยมีความภูมิใจในวิทยานิพนธ์ของตนเอง พบว่า มีมหาวิทยาลัย จำนวน 494 คน เท่านั้นที่ระบุเหตุผลของความภูมิใจมาด้วย ซึ่งพบว่า มีมหาวิทยาลัยจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 28.54 ให้เหตุผลว่า เพราะเป็นงานวิจัยชิ้นแรกที่ทำด้วยตนเองจนสำเร็จ รองลงมาคือ ร้อยละ 17.00 เพราะว่า เป็นงานวิจัยที่ตรงกับสาขาวิชาที่เรียน จึงสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในงานของตนเองได้ นอกจากนี้เหตุผลอื่น ๆ ได้แก่ ได้ทำวิจัยในเรื่องที่ตนเองสนใจอยากรู้ เป็นงานวิจัยแนวใหม่ที่ยังไม่มีใครศึกษามาก่อน ผลการวิจัยเป็นประโยชน์นำไปใช้ได้ สามารถแก้ปัญหาให้ลุล่วงด้วยตนเองได้ และหน่วยงานราชการสนใจผลการวิจัยและนำไปเผยแพร่ แต่อย่างไรก็ตาม ยังมีเหตุผลอีก 2 ประการที่ชี้ให้เห็นว่า มหาวิทยาลัยที่ยังไม่ค่อยภูมิใจในวิทยานิพนธ์ของตนเองนัก ก็เพราะว่าไม่มีเวลาทุ่มเทอย่างเต็มที่ งานวิจัยจึงยังไม่ดีเท่าที่ควร ร้อยละ 10.53 และงานวิจัยที่ทำยังแคบเกินไป ผลการวิจัยจึงนำไปใช้ได้ไม่เต็มที่ ร้อยละ 7.29 รายละเอียดดังแสดงอยู่ในตารางที่ 50

ตารางที่ 50 จำนวนและร้อยละของมหาวิทยาลัยทางครุศาสตร์ จำแนกตามเหตุผลที่ภูมิใจในวิทยานิพนธ์

เหตุผลที่ภูมิใจในวิทยานิพนธ์	จำนวน (N=494)	ร้อยละ
เป็นงานวิจัยชิ้นแรกที่ทำด้วยตนเองจนสำเร็จ	141	28.54
เป็นงานวิจัยที่ตรงกับสาขาวิชาที่เรียน จึงนำผลการวิจัยไปใช้ในงานของตนเองได้	84	17.00

ตารางที่ 50 (ต่อ)

เหตุผลที่ภูมิใจในวิทยานิพนธ์	จำนวน (N=494)	ร้อยละ
ได้ทำวิจัยในเรื่องที่ตนเองสนใจอยากรู้	63	12.75
เป็นงานวิจัยแนวใหม่ที่ยังไม่เคยมีใครศึกษามาก่อน	53	10.73
ผลการวิจัยเป็นประโยชน์นำไปใช้ได้	39	7.89
สามารถแก้ปัญหาให้ลุล่วงด้วยตนเองได้	39	7.89
หน่วยงานราชการสนใจผลการวิจัยและนำไปเผยแพร่	22	4.45
ไม่มีเวลาทุ่มเทอย่างเต็มที่ งานวิจัยจึงยังไม่ดีเท่าที่ควร	52	10.53
งานวิจัยที่ทำยังแคบเกินไป ผลการวิจัยจึงนำไปใช้ไม่ได้เต็มที่	36	7.29

หมายเหตุ มหาบัณฑิตสามารถระบุเหตุผลได้มากกว่า 1 คำตอบ

5.3 โอกาสที่นำผลการวิจัยไปใช้หรือเผยแพร่

การเผยแพร่ผลการวิจัยก็เป็นสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งที่มหาบัณฑิตน่าจะได้กระทำ เพื่อมิให้เป็นการสูญเปล่าทั้งปัญหาและทุนทรัพย์ที่ใช้ในการทำวิจัยเรื่องหนึ่ง ๆ จนสำเร็จ ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงโอกาสที่มหาบัณฑิตนำไปการวิจัยไปใช้ หรือเผยแพร่นั้น ปรากฏว่า มหาบัณฑิตส่วนใหญ่ ร้อยละ 66.36 มีโอกาสนำผลการวิจัยไปใช้หรือเผยแพร่ให้ผู้อื่นได้ทราบ และมีมหาบัณฑิตเพียง ร้อยละ 33.64 ที่ไม่เคยเผยแพร่ผลการวิจัยเลย การเผยแพร่นั้น เป็นในลักษณะของการเสนอผลการวิจัยที่สำคัญให้กับหน่วยงานที่ตนเองสังกัดมากที่สุด รองลงมาคือ เสนอผลการวิจัยให้กับหน่วยงานที่สนใจในเรื่องนี้ ในกาประชุมเชิงวิชาการหรือการสัมมนา เขียนเป็นบทความลงในวารสารหรือหนังสือพิมพ์ และให้ผลการวิจัยกับผู้สนใจทั่ว ๆ ไปที่มาขอไปศึกษา

เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า มหาวิทยาลัยของกลุ่มสาขาวิชาการจัดการศึกษา มีร้อยละของมหาวิทยาลัยที่นำผลการวิจัยไปใช้หรือเผยแพร่สูงสุด ถึงร้อยละ 83.01 รองลงมาคือ กลุ่มสาขาวิชาการสอน ส่วนลักษณะของการเผยแพร่นั้น เฉพาะมหาวิทยาลัยของกลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษา เท่านั้นที่เผยแพร่โดย เสนอผลการวิจัยที่สำคัญให้กับหน่วยงานที่สนใจ ในเรื่องนี้มากที่สุด ในขณะที่มหาวิทยาลัยของกลุ่มสาขาวิชาอื่น ๆ เผยแพร่โดย เสนอผลการวิจัยที่สำคัญให้กับหน่วยงานที่ตนเองสังกัดมากที่สุด รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 51

ตารางที่ 51 จำนวนและร้อยละของมหาบัณฑิตทางเศรษฐศาสตร์ จำแนกตามโอกาสที่นำผลการวิจัยไปใช้หรือเผยแพร่ และกลุ่มสาขาวิชา

โอกาสที่นำผลการวิจัยไปใช้หรือเผยแพร่	กลุ่มสาขาวิชา									
	พื้นฐานทางการศึกษา		การสอบ		การจัดการศึกษา					
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ				
ไม่เคยเผยแพร่	36	46.15	19	45.24	100	37.74	26	16.99	181	33.64
นำไปใช้หรือเผยแพร่	42	53.85	23	54.76	165	62.26	127	83.01	357	66.36
เสนอผลการวิจัยที่สำคัญให้กับหน่วยงานที่สนใจเรื่องนี้	12		12		64		47		135	
เสนอผลการวิจัยที่สำคัญให้กับหน่วยงานที่ตนเองสังกัด	18		9		38		88		203	
เสนอผลการวิจัยในการประชุมเชิงวิชาการหรือการสัมมนา	14		3		23		33		73	
เขียนเป็นบทความลงในวารสารหรือหนังสือพิมพ์	5		2		28		23		53	
อื่น ๆ คือ ให้ผลการวิจัยกับผู้สนใจที่มาขอไปศึกษา	6		2		30		13		51	

หมายเหตุ ถ้ามหาบัณฑิตมีโอกาสนำผลการวิจัยไปใช้หรือเผยแพร่ ระบุค่าตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

5.4 ความคิด เห็นของมหาดบัณฑิตที่มีต่อหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต แผน ค.

ปัจจุบันการ เปิดสอนหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิตนั้นมีอยู่ 2 แผน คือ แผน ก. เป็นในลักษณะ เรียนรายวิชาและทำวิทยานิพนธ์ ส่วนแผน ข. เรียนรายวิชาและสอบรวบยอด ไม่มีการทำวิทยานิพนธ์ ดังนั้นจึงน่าจะสนใจว่าในกลุ่มมหาดบัณฑิตที่ผ่านการทำวิทยานิพนธ์มาแล้ว จะมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการทำวิทยานิพนธ์ ถ้าหากว่าจะ เปิดหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต แผน ค. คือ ทำวิทยานิพนธ์อย่างเดียว ไม่มีการบังคับให้เรียนรายวิชาเลย ซึ่งจากการศึกษา ครั้งนี้ พบว่า มหาดบัณฑิตส่วนใหญ่ร้อยละ 83.26 ไม่เห็นด้วยที่จะให้ทำวิทยานิพนธ์อย่างเดียว โดยให้เหตุผลว่า รายวิชาที่ศึกษา เป็นแนวทางของการหาหัวข้อวิทยานิพนธ์และการทำวิทยานิพนธ์ มากที่สุด รองลงมาคือ การทำวิทยานิพนธ์ เป็นวิธีหนึ่งในการแสวงหาความรู้ เฉพาะ เรื่อง เท่านั้น ควรศึกษารายวิชาทำให้ความรู้กว้างขึ้น และก่อนที่จะทำวิทยานิพนธ์ได้ควรต้องมีความรู้พื้นฐาน เช่น สถิติ ระเบียบวิธีวิจัย และทฤษฎีในสาขาวิชาของตนเองด้วย แต่อย่างไรก็ตามมีมหาดบัณฑิต ร้อยละ 11.34 ที่เห็นด้วย ถ้าจะให้ เปิดหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต แผน ค. เพราะนิสิตจะได้มีเวลาในการทำวิทยานิพนธ์เจาะลึกอย่างเต็มที่ ผลการวิจัยจะได้นำไปใช้ได้มากที่สุด รองลงมาคือ ถ้านิสิตที่เข้ามาเรียนมีประสบการณ์ทำงาน เกี่ยวข้องกับสาขาวิชานั้น ๆ หรือมีความรู้พื้นฐานที่จำเป็นต่อการทำวิทยานิพนธ์แล้ว

เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา พบว่า มหาดบัณฑิตส่วนใหญ่ของทุกกลุ่มสาขาวิชา ไม่เห็นด้วยที่จะให้ทำวิทยานิพนธ์อย่างเดียว เพราะว่ารายวิชาที่ศึกษา เป็นแนวทางของการหา หัวข้อวิทยานิพนธ์และการทำวิทยานิพนธ์มากที่สุด รองลงมาคือ การทำวิทยานิพนธ์ เป็นวิธีหนึ่งในการแสวงหาความรู้เฉพาะ เรื่อง เท่านั้น ควรศึกษารายวิชาทำให้ความรู้กว้างขึ้น ยกเว้นแต่ มหาดบัณฑิตของกลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษา ที่รองลงมาให้เหตุผลว่า ก่อนที่จะทำวิทยานิพนธ์ได้ ควรต้องมีความรู้ พื้นฐาน เช่น สถิติ ระเบียบวิธีวิจัย และทฤษฎีในสาขาวิชาของตนเองด้วย

ส่วนมหาดบัณฑิตที่เห็นด้วยให้เหตุผลดังนี้ มหาดบัณฑิตของกลุ่มสาขาวิชาพื้นฐานทางการศึกษา ระบุว่า ถ้านิสิตมีความรับผิดชอบใฝ่หาความรู้ก็จะ เป็นการ เหมาะสมที่ให้เวลากับการทำวิทยานิพนธ์อย่างเดียว โดยไม่ต้องมานั่งเรียนจากในชั้นเรียนอีก มากที่สุด ส่วนมหาดบัณฑิต ของกลุ่มสาขาวิชาวิจัยการศึกษา มีเหตุผลว่า ควรจะให้มีการอบรมหรือสัมมนา เฉพาะบางรายวิชา

ที่จำเป็น เช่น สถิติ ระเบียบวิธีวิจัยก่อน แล้วจึงให้เวลากับการทำวิทยานิพนธ์ มากที่สุด
มหาวิทยาลัยของกลุ่มสาขาวิชาการสอน มีเหตุผลว่า จะต้องมีเวลาในการทำวิทยานิพนธ์เจาะลึก
อย่างเต็มที่ ผลการวิจัยจะได้นำไปใช้ได้มากที่สุด และมหาวิทยาลัยของกลุ่มสาขาวิชาการจัด
การศึกษา มีเหตุผลว่า จะต้องมีเวลาในการทำวิทยานิพนธ์เจาะลึกอย่างเต็มที่ ผลการวิจัยจะได้นำ
ไปใช้ได้ รวมทั้งถ้านิสิตที่เข้าเรียนมีประสบการณ์ทำงานที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชานั้น หรือมี
ความรู้พื้นฐานที่จำเป็นต่อการทำวิทยานิพนธ์แล้วมากที่สุด รายละเอียดแสดงอยู่ในตารางที่ 52

ตารางที่ 52 จำนวนและร้อยละของหม่าบัณฑิตทางศาสตร์ จำแนกตามความคิด เห็นที่มีต่อหลักสูตรศาสตรมหาบัณฑิต แผน ค. และกลุ่มสาขาวิชา

ความคิดเห็น	กลุ่มสาขาวิชา									
	พื้นฐานทางการศึกษา		วิจัยการศึกษา		การสอน		การจัดการศึกษา			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
ไม่ตอบ	1	1.28	1	2.38	2	0.76	3	1.96	7	1.30
ไม่เห็นด้วย	72	92.31	38	90.48	234	88.30	126	82.35	470	83.36
รายวิชาที่ศึกษา เป็นแนวทางของการหาหัวข้อวิทยานิพนธ์และการทำวิทยานิพนธ์	40		17		104		58		219	
การทำวิทยานิพนธ์ เป็นวิธีหนึ่งในการแสวงหาความรู้เฉพาะ เรื่องเท่านั้น ควรศึกษา										
รายวิชาทำให้ความรู้กว้างขึ้น	13		2		47		24		86	
ก่อนที่จะทำวิทยานิพนธ์ได้ควรต้องมีความรู้พื้นฐาน เช่น สถิติ ระเบียบวิธีวิจัยและ										
ทฤษฎีในสาขาวิชาของตนเองด้วย	10		11		33		20		74	

ความคิดเห็น	กลุ่มสาขาวิชา				รวม
	พื้นฐานทางการศึกษา	วิจัยการศึกษา	การสอน	การจัดการศึกษา	
	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	
การทำวิทยานิพนธ์อย่าง เดียวทำให้นิสิตขาดโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้กับอาจารย์และเพื่อน	2	-	37	7	46
ความรู้พื้นฐานบางคนไม่เท่ากันควรจะได้มีการเรียนรายวิชาเพื่อรับความรู้ก่อน	3	6	8	8	25
การศึกษารายวิชาเสมือน เป็นภาคทฤษฎี					
ส่วนการทำวิทยานิพนธ์ เป็นการฝึกปฏิบัติมีทั้ง 2 อย่าง จึงจะทำให้ความรู้กว้าง	3	1	9	3	16
เสียเวลาหาหัวข้อวิทยานิพนธ์มาก และสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายในการทำวิทยานิพนธ์					
แต่ผลวิจัยไม่ได้นำไปใช้ประโยชน์	2	-	9	-	11

ตารางที่ 52 (ต่อ)

ความคิดเห็น	กลุ่มสาขาวิชา				รวม					
	พื้นฐานทางการศึกษา	วิจัยการศึกษา	การสอน	การจัดการศึกษา						
	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ	จำนวน ร้อยละ					
ถ้าไม่มีการควบคุมมาตรฐานของการทำวิทยานิพนธ์อย่างดี อาจจะมีผู้จ้างให้คนอื่นทำให้ ซึ่งเป็นการสูญเสียเปล่า	1	1	3	3	8					
ยังขาดความพร้อมในด้านตำราที่จะให้ค้นคว้าเอง	2	-	3	1	6					
เห็นด้วย	5	6.41	3	7.14	29	10.94	24	15.69	61	11.34
จะได้มีเวลาในการทำวิทยานิพนธ์เจาะลึก										
อย่างเต็มที่ ผลการวิจัยจะได้นำไปใช้ได้	1		1		9		10		21	
ถ้าผลิตที่เข้าเรียนมีประสบการณ์ทำงานที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชานั้น ๆ หรือมีความรู้										
พื้นฐานที่จำเป็นต่อการทำวิทยานิพนธ์แล้ว	1		-		6		10		17	

ตารางที่ 52 (ต่อ)

ความคิดเห็น	กลุ่มสาขาวิชา				รวม
	พื้นฐานทางการศึกษา จำนวน ร้อยละ	วิจัยการศึกษา จำนวน ร้อยละ	การสอน จำนวน ร้อยละ	การจัดการศึกษา จำนวน ร้อยละ	
ควรจะให้มีการอบรมหรือสัมมนาเฉพาะ					
บางรายวิชาที่จำเป็น เช่น สถิติ					
ระเบียบ วิธีวิจัยก่อนแล้วจึงให้เวลา	1	2	5	4	12
กับการทำวิทยานิพนธ์					
ถ้าผลิตที่เรียนมีความรับผิดชอบไม่เท่าความรู้					
ก็เป็นการเหมาะสมที่ให้เวลากับ					
วิทยานิพนธ์โดยไม่ต้องนั่งเรียนรายวิชา	4	1	7	2	14
จากในชั้นเรียนอีก					

หมายเหตุ มทาบัตติค ระบุมเหตุผลที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ได้มากกว่า 1 คำตอบ

ดังนั้นจากผลการวิเคราะห์ข้อมูล เกี่ยวกับปฏิกิริยาของมหาบัณฑิตที่มีต่อวิทยานิพนธ์และหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต แผน ค จึงสรุปโดยส่วนรวมได้ว่า ในด้านความประทับใจ มหาบัณฑิตส่วนใหญ่ประทับใจอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ให้คำแนะนำ และช่วยเหลือเป็นอย่างดี รองลงมาคือ ความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่าง ได้ประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับกระบวนการวิจัยเพิ่มขึ้น

ส่วนความภูมิใจในวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิตนั้น มหาบัณฑิตส่วนใหญ่มีความภูมิใจอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ระดับมากที่สุด โดยที่ความภูมิใจในวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิตนั้น มีความสัมพันธ์กับผลการประเมินวิทยานิพนธ์ คือ มหาบัณฑิตที่มีผลการประเมินวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับดีมาก ส่วนใหญ่มีความภูมิใจอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนมหาบัณฑิตที่มีผลการประเมินวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับดี ส่วนใหญ่มีความภูมิใจอยู่ในระดับมาก และมหาบัณฑิตที่มีผลการประเมินวิทยานิพนธ์อยู่ในระดับผ่าน ส่วนใหญ่มีความภูมิใจอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนเหตุผลที่มหาบัณฑิตมีความภูมิใจในวิทยานิพนธ์ก็เพราะเป็นงานวิจัยชิ้นแรกที่ทำด้วยตนเองจนสำเร็จมากที่สุด รองลงมาคือ เป็นงานวิจัยที่ตรงกับสาขาวิชาที่เรียน จึงสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในงานของคนได้ และทำวิจัยในเรื่องที่ตนเองสนใจอยากรู้

นอกจากนี้โอกาสที่มหาบัณฑิตนำผลการวิจัยไปใช้หรือเผยแพร่ให้ผู้อื่นได้ทราบนั้น พบว่า มหาบัณฑิตส่วนใหญ่มีโอกาสที่จะเผยแพร่ผลงานวิจัย โดยเสนอผลการวิจัยที่สำคัญให้กับหน่วยงานที่ตนเองสังกัดมากที่สุด รองลงมาคือ เสนอผลการวิจัยที่สำคัญให้กับหน่วยงานที่สนใจในเรื่องนี้

สำหรับความคิดเห็นที่มีต่อหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต แผน ค. มหาบัณฑิตส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยที่จะเปิดหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต แผน ค. โดยไม่มีการบังคับให้เรียนรายวิชา เพราะรายวิชาที่ศึกษาเป็นแนวทางของการหาหัวข้อวิทยานิพนธ์ และการทำวิทยานิพนธ์มากที่สุด รองลงมาคือ การทำวิทยานิพนธ์เป็นวิธีหนึ่งในการแสวงหาความรู้เฉพาะเรื่องเท่านั้น ควรศึกษารายวิชาด้วยทำให้ความรู้กว้างขึ้น ในขณะที่มีมหาบัณฑิตอีกส่วนหนึ่งเห็นด้วย ถ้าจะเปิดหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต แผน ค. เพราะนิสิตจะได้มีเวลาในการทำวิทยานิพนธ์เจาะลึกอย่างเต็มที่ ผลการวิจัยจะได้นำไปใช้ได้ รองลงมาคือ ถ้านิสิตที่เข้ามาเรียนมีประสบการณ์ทำงานที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชานั้น ๆ หรือมีความรู้พื้นฐานที่จำเป็นต่อการทำวิทยานิพนธ์แล้ว